

PIEPMOES EN ZIEN KAMMERAODEN

(Veurleesverhaelen van Sietske Bloemhoff)

Wie is Piepmoes

1. Piepmoes en de sni'jpoppe
2. Sporen in de sni'j
3. Piepmoes en Kukel
4. Piepmoes en de paosketakke
5. Piepmoes en de herenhoenties
6. Op vekaansie naor... Appelsche!
7. Piepmoes en et stiekelvarken
8. Piepmoes op 'e tillevisie
9. Braand in de bos van Piepmoes
10. Op vekaansie naor... Wolvege!
11. Piepmoes gaot voetballen
12. Piepmoes gaot naor et zwembad
13. Piepmoes en de brief
14. Op vekaansie naor... Ni'jlaemer!
15. Piepmoes en de molle gaon knikkeren
16. Meziek in de bos van Piepmoes
17. Piepmoes en de poddestoel
18. Piepmoes en de haastblaeden
19. Piepmoes en et Sunte-Mattenfeest
20. Piepmoes en Piet
21. Piepmoes en de gliedebaene

Wie is Piepmoes?

Piepmoes is een moesien en hi'j woont in een kesteel in de bos.

In die bos het hi'j hiel veul vrunties.

Willen jim weten wie as dat binnen?

Now, luuster mar goed, dan zal ik jim dat vertellen:

Piepmoes het drie voegelvruunties. Dat bin de doeve, et roodbossien en de gelegouw.

Zi'j speulen vaeke mit Piepmoes.

Mar ze helpen Piepmoes ok wel es, as d'r bi'jglieks geveer driegt.

Daor vertel ik jim strákkies over...

Piepmoes het ok twie honnekammeraoden. Dat bin Diedel en Daweltien.

Zi'j speulen hiel vaeke mit Piepmoes.

Mar ze helpen Piepmoes ok wel es as d'r geveer driegt.

Daor vertel ik jim doukies ók over...

Piepmoes het nóg een goeie vrund. Dat is de molle. Hi'j is de buurman van Piepmoes.

Hebben jim wel es een molle zien?

Een molle woont onder de grond.

De buurman van Piepmoes ok.

Hi'j woont onder de grond, vlak naost et kesteel van Piepmoes.

De molle speult ok vaeke mit Piepmoes.

Mar hi'j helpt Piepmoes ok as d'r geveer driegt...

Ik zal jim now mar vertellen wanneer as de kammeraoden van Piepmoes him helpen.

Wanneer ze Piepmoes helpen móéten.

Dat moet as d'r geveer is veur et moesien.

Et zit ziezo...

Vlakbi'j de bos waor Piepmoes woont staot een boerderi'je.

En daor wonen meensken, koenen, kalfies, schaopen, varkens en kiepen.

Mar d'r wonen ok twie katten.

En dat bin Klaos de Kaeter, en zien vrundinnegien Miep...

Klaos is hielemaole zwat, mit een witte punte op zien stat.

Miep is hielemaole wit, mit een zwatte punte op 'e stat.

Klaos en Miep hebben vaeke honger.

En dan hebben ze hiel veul zin an een lekker moesien.

Daor holen katten now ienkeer van...

Klaos de Kaeter en Miep weten dat Piepmoes in de bos woont.

En ze bedaenken altied van alles om Piepmoes te pakken en om him dan op te eten.

Dat is niet aorig van Klaos en Miep, vienen jim wel?

Ze kun toch veul beter kattedbrokkies eten as moesies?

Mar nee heur, ze perberen altied weer om Piepmoes te pakken.

Gelukkig helpen Piepmoes zien kammeraoden him dan om de katten vot te jaegen.

Hoe ze dat doen? Now, dat zal ik jim vertellen!

De doeve gooide al es een emmer mit waeter over de katten henne. Dat vunnen Klaos en

Miep arg vervelend, en ze gongen d'r gauw vandeur.

Et roodbossien kwetterde al es alle ere voegels uut de bos bi'j mekeer.
En doe jachtten ze al kwetterende en lewaaimaekende Klaos en Miep de bos uut.

De gelegouw pikte ze al es ombeurten in de stat.
Klaos en Miep jammerden et uut en draefden hadde naor heur boerderi'je.

De molle leut Piepmoes al es in iene van al zien mollegangen kroepen.
Want daor was Piepmoes veilig.
Katten greven now ienkeer niet in de grond.
Dan kriegen ze ommes vieze poties.
En daor holen ok Klaos en Miep niet van.

Diedel en Daweltien jachtten Klaos en Miep al es een de boom in.
En ze gongen niet eerder vot as doe Piepmoes veilig in zien kesteel was.

Now weten jim wie Piepmoes is.
En wie zien kammeraoden binnen.
Wi'j vertellen jim now gauw allemaole verhaelties over him!
En over zien kammeraoden.
En over Klaos en Miep...

1. Piepmoes en de sni'jpoppe

Et is midden in de winter en et is roetkoold. Die naacht is d'r een protte sni'j valen. Mar as Piepmoes morgens uut et raem kikt, schient de zonne gelukkig. Zien kammeraod et roodbossien hangt al lekker an een vetbolle te smikkelen.

'Lao'k mar es even naor him toe gaon,' mompelt et moesien in himzels. 'Misschien kuwwe tegere wel wat ondernemen, vandaage. De hielten mar in huus zitten woj' ok niet beter van.' Piepmoes dot zien sjaal omme, de musse op en een peer haansken an, en stapt naor buten toe de sni'j in.

'Goeiemorgen, roodbossien,' zegt hi'j tegen zien kammeraotien, 'smaekt et een betien?'

'Moej wel op rekenen,' antwoordt et roodbossien mit de mond halfvol. 'Mar ik hebbe now eerst wel genoeg had en d'r bin vast nog wel meer voegelties die hier wat van eten willen. Wat bin ie aenlik van plan, Piepmoes?'

De moes vertelt dat hi'j d'r wel es evenpies op uut wil. Et het ja een peer daegen ommeraek koold west en et sni'jde an ien stok deur, dat hi'j was haost niet butendeure west. 'Zuwwe de kaante van et dörp es op gaon?' stelt hi'j et roodbossien veur. 'We moe'n dan wel bi'j de boerderi'je langes daor Klaos de Kaeter en Miep wonen. Mar och, die zullen mit dit koolde weer wel bi'j de verwaarming liggen, daenk ie ok niet?'

'Vast en zeker,' mient et voegeltien. 'Zit daor mar niet over in, die liggen grif lekker in heur maanties te ronken. Lao'we dat mar doen, Piepmoes, want d'r bin misschien ok wel kiender die al mooie sni'jpoppen maekt hebben. Wat zo'k trouwens zèls graeg een keertien zoe'n sni'jpoppe maeken willen, mar ja, ik bin zo verhipte klein!'

Dan blijft Piepmoes inienen staon en krigt grote reenfels in et veurheufd. Hi'j kikt et roodbossien mit grote ogen an en begint te gniezen. 'Moej' es even naor mi'j luusteren, roodbossien, ik heb toch een mooi idee. Kom es hier, dan za'k et je even in et oor fluusteren, gieniene hoeft et te heuren.'

Piepmoes begint et roodbossien in et oor te fluusteren en proest et now en dan uut van et lachen. Ok et roodbossien het een protte wille, hi'j schuddeboekt d'r over. 'Doen we , Piepmoes,' vint et voegeltien, 'wat zullen de katten reer op 'e neuze kieken!'

Mit lopt Piepmoes zien kesteel in en komt even laeter weer naor buten. Mar wat eigenaorig, wat het hi'j daor now toch bi'j him? Vremd, heur. Piepmoes het nòg een waarme sjaal bi'j him. En nòg een musse. En nòg een peer dikke haansken. Zol Piepmoes die ok antrekken willen, zol et dan zo verschrikkelijk koold weze? Dat hi'j twee mussen op hebben moet? En twee peer haansken an? En twee dikke sjalen omme?

Nee, heur. Zo is et niet. Hi'j nemt ze gewoon mit. Mar nuver is et wel. Wat die beide toch van plan binnen...

As ze bi'j de boerderi'je binnen, blieden ze staon. Piepmoes kikt eerst goed om him henne om te zien as de katten toevallig toch niet buten binnen. Et roodbossien vligt veur de zekerhied een keertien om et huus henne. Ie weten et mar nooit.

'De kust is veilig, Piepmoes,' sjilpt hi'j, 'we kun beginnen.'

Mitien legt Piepmoes de sjaal, de musse en de haansken op een staepeltien. Dan gaot hi'j, tegere mit et roodbossien, een sni'jballe maeken. Ze rulen mit 'n beidend een sni'jballe die krek zo dikke is as Piepmoes.

Dan maeken ze nòg een sni'jballe. En die wodt ok de hielten dikker. Now en dan vuult Piepmoes himzels es an et heufd. En dan vuult hi'j mit de hanen hoe dikke de sni'jballe is.

'Zo zal et alles niet schelen, daenk ie ok niet?' vragt hi'j an et roodbossien.

'Et liekt goed, donkt mi'j,' mient et voegeltien. 'Mar now moe'n we zien dawwe disse sni'jballe op de ere kriegen, da's een hiele klus.'

De beide dieren bin daor een hiel posien mit an et wark, mar dan is et bouwark klaor. Et is een sni'jpoppe, en van wat denne-appels en takkies maeken ze mooie ogies, een mond en een neuze. Dan pakken ze de sjaal, de haansken en de musse, en die doen ze de sni'jpoppe an.

'Ie kun et verschil haost niet zien,' lacht et roodbossien. 'Oonze moes van sni'j liekt sprekend op jow, Piepmoes. Allierend, ie bin lange zo wit niet om de snute as hi'j.'

Mit kraekt d'r een deure. Et moesien en et voegeltien kroepen gauw vot. Krek op 'e tied! Want wie kommen daor hiel veurzichtig an stappen? Ja, dat raoden jim netuurlik al! Klaos de Kaeter en Miep, et vrundinnegien van Klaos. Bi'j elke stap schudden ze heur de sni'j van de poten. Zó koold vienen ze die!

Inienen blieven ze toegelieke staon.

'Zie ie wat ik zie?' mauwkt Klaos tegen Miep.

Miep nikt van ja. 'Now zal hi'j oons niet ontkommen, Klaos!' mierkt Miep. 'Moej' es zien hoe bange as Piepmoes veur oons is. Hi'j is d'r wit van om de snute! Now Klaos, d'r op of. We eten him vot-en-daolik op heur, want ik hebbe toch zoe'n honger!'

Toegelieke stoeven ze op et moesien of. En ja, ze hebben him dit keer in ienkeer te pakken. Ze eten 'm op, zo hadde as ze kunnen. Elk in vier grote happen! Hap, hap, hap en hap...!

Mar oe hedenhitskes nog an toe. Wat maeken die katten inienen een vremde meneuvels en wat gaon ze tekeer! Klaos hoolt zien poten op et lief en Miep slat mit de stat in de ronte.

'Oe, wat koold!' raost de kaeter. 'Ik gao d'r an, ik gao dood! Mien boek bevröst hielendal!'

'En mien boek is ok iene klont ies,' jammert Miep. 'Za'k jow es wat vertellen, Klaos? Dit was Piepmoes hielendal niet. Die duvelse moes het oons veur et lappien hullen! Wi'j hebben een moes van sni'j opeten! Oe, die Piepmoes, die Piepmoes! A'k him ooit te pakken krieg...!'

De katten stoeven zo hadde ze kunnen et huus weer in. Gauw naor de verwaarming!

Woj' weten hoe et veerder gaon is? Now, dat za'k jim gauw vertellen. Klaos en Miep hebben beidend een weke mit piene in de boek in heur maantien legen. Dat hadden ze now van heur gulzighied. En Piepmoes en et roodbossien? Die hebben die hiele weke, tegere mit nog meer kammeraoden, lekker buten in de sni'j speuld! Zonder dat ze last hadden van Klaos de Kaeter en Miep!

2. Sporen in de sni'j

D'r ligt nog altied een dik pak sni'j in de bos. Et is een peer daegen veur et Kastfeest en morgen gaon de dieren mit mekeer de kastboom op et eupen plak optugen. Piepmoes zit bi'j de taofel an een beker hiete sukelaomelk en een stokkien lekkere koeke. Now en dan nemt hi'j een slokkien en een happien. Ondertied zit hi'j deur et raem naor buten te kieken.

Wat za'k vandaege es doen, daenkt de moes. Mar op etzelde mement zicht hi'j in de veerte een peer van zien kammeraoden ankommen. Et bin Diedel en Daweltien, de beide honnen, en ze hebben een protte wille. Diedel maekt now en dan de malste sprongen in de sni'j. En Daweltien rollebolt zo op 'e rogge van een heuveltien of. Now en dan schudden ze heur de sni'j van de huid, mar beginnen mitien weer opni'j te donderjaegen.

'Hoj, Piepmoes,' blaffen de honnen as ze binnenkommen. 'Hoe is et? Tjongejonge, wat hebben wi'j een lol had onderwegens naor jow toe,' gaon ze in iene zocht deur.

'Dat ha'k wel in de gaten,' zegt Piepmoes, 'ik zag jim al van verens ankommen!'

'We hebben al weer hiel wat beleefd,' zegt Diedel, 'moej' mar es luusteren.'

'Doe wi'j van de morgen de bos ingongen, zaggen we inienen in de buurt van de beukelaene Klaos de kaeter en Miep,' gaot Daweltien verder. 'Ze sloepten plat op et lief om een bulte sni'j henne. Doe we dichterbij kwammen, heurden we wat as ze van doel weren. Ze zatten achter een klein voegeltien an en dat wollen ze pakken en opeten. Ze zeden tegen mekere dat ze zoe'n voegeltien niet zo lekker vunnen as een moes, mar ja, beter wat as niks. Klaos zee tegen Miep dat Miep mar et dichtste naor et voegeltien kroepen mos. Miep hadde now ommes zoe'n mooie schutkleur. Miep is krek zo wit as de sni'j. Alliend et puntien van de stat is zwat, mar och, dat zaj' haost niet as hi'j de stat naor beneden hul.'

'Et zag d'r veur et vogeltien niet botte best uut,' zegt Diedel. 'Dat we keken mekere es an en maekten oons plannegien. We sprongen toegelieke op de beide katten an en we maekten een alderheiselikst kebaol. Ze schrokken heur een oongelok, dat zuj' begriepen. We pakten elk een katte beet en vertelde heur es even flink de waarhied. En we waarschouwden heur dat as ze nòg een keertien een aander beest pakken wollen, dat we dat dan an de grote, brune beer vertellen zollen. En dat die grote, brune beer veural gek op katten is.'

'De grote, brune beer,' schrikt Piepmoes, 'welke grote, brune beer bedoelen jim? Zit hier dan een grote, brune beer in de bos?'

'Ae, welnee je,' gniest Daweltien, 'dat hebben we de katten wiesmaekt. En ze geleufden et ok nog. Ze gongen d'r mitien vandeur en reupen dat ze nooit weer perberen zollen kleine voegelties te pakken. Ze goelden en snokten et uut, en vreugen nog es as we et echt niet an de grote, brune beer vertellen zollen.'

'We stikten zowat van et lachen,' zegt Diedel, 'mar dat mochten ze niet heuren vanzels. We konnen precies zien waor de katten langes lopen weren, want daor stonnen heur sporen nog in de sni'j. Mar doe Daweltien die sporen es beter bekeek, bleef hi'j inienen staon. Vertel mar verder, Daweltien.'

'Now,' zegt Daweltien, 'ik bedocht een plan. Luuster mar es.'

En Daweltien vertelt Piepmoes over zien plan. Now en dan gniffelt en gniest Piepmoes et uut. Wat veur plan zol et toch wezen, zoj' zeggen?

'En ie kun mooi mit,' vint Diedel, 'dan kriej' wis en werachtig een mooie middag.'

'Doe 'k,' besluit Piepmoes mitien, 'kom mar op, jonges!'

Daor lopen de drie kammeraoden henne. Ze lopen eerst in de richting van de beukelaene, mar gaon dan inienen een ere kaante op. Wat vreemd, want zo kommen ze an de oostkaante

van de bos en daor staot de boerderi'je daor Klaos en Miep wonen. Wat moe'n ze daor now toch?

'Kiek,' zegt Diedel onder et lopen tegen Piepmoes, 'daor hej' nog een peer sporen van de katten. Ze bin vanzels mitien naor huus draeft. Zie, en daor hej' een peer sporen van een ree. En kiek mar es achteromme, dan ziej' je eigen sporen staon.'

Intied bin de honnen en et moesien vlakbi'j de boerderi'j. 'Hier kan et donkt mi'j et beste,' fluustert Daweltien tegen de eren. 'Hier lopen de katten meerstal langes as ze de bos in gaon.'

'Best,' mompelt Diedel, 'an de slag, jonges.'

De drie dieren maeken allegere twee sni'jballen; iene grote en iene die veul kleiner is. As ze dat daon hebben drokken ze die op een bepaolde maniere in de sni'j. De dikke de hieltied ien keer en de kleine vuuf keer. En de hieltied even veer van mekeer of.

Nao een posien liekt et Daweltien wel genoeg: 'As Klaos en Miep dit zien, schrikken ze wel zo arg, dat ze de eerste maonden niet weer in de bos kommen.'

'Et is ok krek echt,' vint Diedel, 'wat zullen ze benauwd wezen.'

'Now kuwwe temeensen et Kastfeest rustig vieren,' mient Piepmoes, 'mar kiek es, kommen ze niet krek de deure uut?'

Ja heur, daor kommen de katten an. Ze kieken goed om heur henne.

'Zoe'n beer zal hier toch niet kommen, Klaos,' bibbert Miep.

'Tuurlik niet, domme kattedaj' binnen. Ik durve best wel even veur in de bos te kieken,' pocht Klaos. 'Zoe'n beer komt echt niet vlakbi'j de huzen.'

Miep scharrelt veurzichtig achter Klaos an. Misschien het Klaos wel geliek, mar hielendal zeker is Miep niet.

Inienen blift Klaos stokstief staon. 'Oe heden, wat is d-d-dat,' staemert hi'j. 'Miep, k-kiek ie es.'

En hi'j gript de witte katte beet en drokt die veur him. Miep raost en mierkt et uut. 'Klaos, laot me los, ik wil vot, ik wil naor huus! Ziej' dat dan niet, sloegerd daj' binnen! Dat bin sporen, et bin de sporen van de grote, brune beer! Laot me los, de beer is in de buurt!'

Veur de tweede keer die dag stoeven de beide katten weer op huus an. En ze raozen moord en braand: 'Help, hellup, de g-grote brune beer zit achter oons an! Oei, oei, die aekelige honnen, die hebben oons verraoden. Help, de beer, de beer.' De katten maeken dat ze vot kommen en verdwienen zo hadde as ze kunnen achter de staldeure van de boerderi'je.

In de bos bin de honnen en Piepmoes slop van et lachen. 'Wat gong dat goed, jonges,' hikt Piepmoes et uut. Klaos en Miep mienen now echt dat hier een beer in de bos zit. Wat een prachtig idee was dat van jow, Daweltien. De katten zien we de eerste tied niet weer! En lachende en wille maekende lopen de drie kammeraoden weer op huus an...

3. Piepmoes en Kukel

Et is veurjaor en prachtig weer! Piepmoes is vandemorgen al vroeg van bedde kommen, want hi'j wil d'r uut. De winter het lange genoeg duurd en hi'j is van plan om vandaege es een lekker aende te kuieren.

'k Gao vandaege mar es hielendal deur de bos naor de lanen bi'j De Lende, bedaeckt de moes. Daor is et in disse tied van et jaor hatstikke mooi. De kiewieten bin d'r vast weer en misschien zie ik wel een gritte. En wie wet, misschien is de kikkerd ok al uut zien moddersloot. Die is vast hielendal bliede dat et veurjaor is!

Daor huppelt Piepmoes henne, de tuun uut en de bos in. In de bos komt hi'j now en dan een kammeraad integen. De eerste is vanzels zien buurman de molle. De molle ligt lekker noflik in et zunnegien tegen zien mollebulte an te genieten. Hi'j is slim bliede dat hi'j weer es even boven de grond wezen kan. In de winter is him dat altied vusen te koold. As Piepmoes him vragt om mit te gaon, het de molle daor niet vule nocht an.

'Et is mi'j vusen te veer, Piepmoes,' zegt de molle. 'Ik hebbe in gien tieden een aende lopen, ik moet daor nao de winter eerst an wennen. Mar aj' de kikkerd zien, doe him dan de groeten!'

Naor een posien komt Piepmoes zien kammeraad de doeve integen. De doeve het et niet zo drok, dat gelokkig het die wèl tied en nocht om mit Piepmoes mit te gaon. Tegere gaon Piepmoes en de doeve veerder en ze kletsen hiel wat of. As ze uut de duustere bos op et briede pad kommen, heuren ze inienen wat.

'Dit bin Klaos en Miep niet,' mient de doeve, 'dit klinkt meer as een jonge voegel. Lao'we mar gauw es kieken, want as de katten wèl in de buurt kommen, pakken ze zoe'n besien vanzels mitien. Zo bin die mispunten now ienkeer.'

De beide vrunden kieken goed om heur henne, mar zien eerst niks. Dan blijft Piepmoes inienen staon en wiest naor een voegeltien dat d'r even veerderop an diedelen komt.

'Kiek, doeve,' ropt hi'j, 'daor komt wat anlopen. Et is, donkt mi'j, wel een jonge voegel, mar wat veur iene is et?'

De doeve zicht et diertien now ok. 'Et liekt op een jonge waetervoegel,' mompelt hi'j. 'Dat zol ok wel kunnen, want we bin hier vlakbi'j een poele.'

'Et besien het nargens gien euvelmoed in,' gniest Piepmoes. 'Moej' him zien, hi'j huppelt en daanst midden op et pad en kri'jt et uut van plezier. Mar as de katten of een vos...'

'Dát is et,' onderbreekt de doeve Piepmoes inienen en gefit him een por. 'Ie hebben et goeie woord nuumd, Piepmoes. Weej' wel wat veur voegel et is?'

Piepmoes kikt de doeve an en snapt d'r hielemaole niks van. 'Wat bedoel ie, doeve,' vragt hi'j.

'Now je,' zegt die, 'ie zeden dat et voegeltien kri'jt van plezier! Et is vast een jonge haenepieke! Kom mit, dan zuwwe him es vraogen wat hi'j hier alliend in de bos dot.'

As Piepmoes en de doeve bi'j et piekien kommen, schrikt dat eerst een betien, mar et besien bekomt al gauw. 'Wie bin jim,' piept hi'j ni'jsgierig, 'ik hebbe nog nooit eerder zokke beesten as jim zien.'

Piepmoes en de doeve leggen et piekien uut wie as ze binnen en dat ze in disse bos wonen.

'Mar wie bin ie en waor kom ie weg en wat doe ie hier aenlik,' vraogen ze an et haentien. 'Kiepen en haenen wonen niet in de bos. Et is hier veur jow geveerlik, heur,' gaon ze deur. 'D'r kommen hier wel es vossen die jow stommegraeg opeten zollen!'

Daor schrikt et haentien van, hi'j zag an now toe hielendal gien geveer. Mar dan vertelt hi'j waaromme as hi'j in de bos is.

‘Ik woonde mit mien heit en mem in een hiel groot hokke, tegere mit mien zussies en bruurties en nog een hieleboel ere kiepen,’ vertelt hi’j. ‘Mar ik vun d’r hielendal niks an, et was daor vusen te waarm en te vol en ik kon nooit naor buten. Now en dan verdwenen d’r ok wel es een hieleboel kiepen in een grote auto. Ze raosden dan alderheiselikst en gongen tekeer... Dat vertrouwde ik niet, dat ik besleut om vot te lopen. Eergisteraovend bin ik d’r stiekem vandeur gaon stiekem, aovens zollen ze mi’j niet zo gauw missen. Naachs slaop ik daorginderd in een peer bentepollen en overdag verken ik de boel. Ik vien et hatstikke mooi, alliend kan ik niet zovule eten vienen. Bin d’r in de bos gien meensken die de dieren voeren?’ vragt et haentien.

Dan leggen Piepmoes en de doeve uut, dat de beesten in de bos veur heurzels zorgen moeten, mar dat dat niet arg is. ‘Veur oons gruuit d’r van alles,’ vertelt de doeve, ‘mar ie bin een haene en die hebben aenlik aander voer neudig. Mar ie hebben groot geliek daj’ votlopen binnen! Alliend kuj’ hier beter niet blieven, want dan komt et ok niet goed. Piepmoes, we moe’n veur een oplossing zorgen!’

De kammeraoden daenken diepe nao. Dan zegt Piepmoes inienen: ‘Ik weet et. Ik ken een vrouw die slim wies is mit dieren. Ze het op et ogenblik alliend een hond, mar ze het me wel es verteld dat ze graeg een peer kiepen en een haene hebben willen zol. Wat daenk ie d’r van, doeve? Zuwwen naor heur toegaon en vraogen of ze et haentien hebben wil?’

‘Goed idee, Piepmoes,’ mient de doeve. ‘Mar hoe liekt jow dat toe,’ vragt hi’j dan an et piekien.

‘Ik hadde vanzels nog wel wat meer van de grote wereld zien wild,’ zegt et diertien eerlik. ‘Mar as et veur mi’j geveerlik is en d’r is haost gien eten, now, dan gao ’k mar liever naor die vrouw. Misschien mag ik dan now en dan wel es naor jim op vesite.’

En daor gaon ze. De vrouw kikt eerst wel verbaosd as ze de drie dieren ankommen zicht en et verhael heurt. Mar ze begriipt al gauw waor et omme gaot en zegt dat ze graeg veur et haentien zorgen wil. ‘Ie lieken mi’j een lief en aorig dier; dat komt wel goed mit oons,’ mient ze. ‘En weej’ wat, ie kri’jen en kaekelen zo mooi, ik geef je mitien een naeme, ik num jow Kukeltien. Hoe liekt jow dat?’

Et haentien kikt heur een keer an en knipoogt es: hi’j vint et allegere best.

‘En ie kriegen vanzels lekker eten en een prachtig hokke mit een mooie loop d’r bi’j,’ beloofd de vrouw him. ‘Mar zolange a’k dat niet heb, moej’ mar evenpies in een oold knienehokke. Dat kan eerst best en et is goed veilig, gieniene kan jow pakken. En as jow ni’je hokke klaor is, zuken we een peer aorige kiepies veur je op, dan hej’ ok gezelschop. De hond en ik bin nog al es vot, zie.’

Zo gebeurt et. As Piepmoes en de doeve een posien laeter op vesite gaon naor Kukel, zit hi’j zo trots as wat in zien ni’je hokke te kri’jen. De voegel vertelt dat hi’j et best naor zien zin het, en dat d’r goed veur hin zorgd wodt.

‘En, weten jim waor ik zo bliede omme bin?’ vragt hi’j an de beide kammeraoden. ‘Dat ik van de vrouw now en dan mit mag naor de bos, as jim temeensen goed op mi’j passen. Dan kan ik toch nog wat van die mooie wereld zien, dat wol ik ommes zo graeg.’

4. Piepmoes en de paosketakke

As Piepmoes die morgen zien kesteel uutstapt, lopt hi'j naor et huus van zien buurman. Zien buurman kennen jim wel. Et is ommes een molle en hi'j woont in een dikke mollebulte.

Piepmoes klopt an en mitien gaot de grond henne-weer. De molle stikt zien snute boven de grond en zegt: 'Ik heurde je al ankommen, Piepmoes. Waacht even dan kom ik naor je toe.'

'Ja, kom d'r mar uut,' zegt Piepmoes. 'Ik wil jow vertellen wat ik van plan bin om te doen.'

As de molle boven de grond is en him wat ofschudded het, vertelt Piepmoes over zien plan. Et is gauw Paosken en de moes wil een paosketoeke maeken. Hi'j legt de molle uut dat dat een mooie takke is, die aj' mit alderhaande paosspullegies versieren.

'Dat liekt mi'j ok mooi toe,' mient de molle. 'Gaon we doen, Piepmoes'.

'Kom op,' zegt Piepmoes, 'dan gaon we mitien de bos in. We moe'n eerst twie geschikte takken opzuchen. En dan mooie dinkies die we d'r inhangen kunnen, zoas veerties, sparre-appelties, stokkies van eierdoppen, stienties. En as we niet genoeg vienen, kuwwe zels ok nog wel van alles maeken,' rattelt Piepmoes deur. Et moesien het d'r ok zo veul zin an.

Daor stappen de beide henne. De molle het een poede bi'j him om de spullegies in te doen, en Piepmoes een mes om de toeken mit van een boom te snieden. Ze lopen de kaante van De Lende op. Onderwegens kommen ze bi'j een stokkien heide en een poele langes. Bi'j die poele gruuien wilgepollen.

'An die wilgepollen zitten vast wel een peer mooie takken veur oons,' daenkt Piepmoes hadde-op. Ze stappen tegere naor de wilgen toe en bekieken een hieleboel. As ze beide iene naor de zin vunnen hebben, snidt Piepmoes ze mit zien mes of.

Daornao lopen ze naor de beukelaene, en daor is een duustere bos daor een protte voegelties nusselen. Daor kun ze vast wel mooie veerties en misschien ok wel eierdoppies vienen. Et is d'r knap donker en ze moe'n goed kieken. Mar as heur ogen wat an et duuster wend binnen, gaot et goed. Now en dan vienen ze een veertien en soms ok een stokkien van een kleurige eierdoppe. Ok de doeve scharrelt in de bos omme en helpt de beide kammeraoden een posien mit zuken. Mar niet zo hiel lange, want hi'j moet weer naor zien nust toe, naor zien jonkies.

'Jim moe'n wel goed uitkieken, heur,' zegt hi'j tegen de moes en de molle, 'et is vandaege mooi weer, dat et kan best zo wezen dat Klaos de kaeter en Miep ok in de bos ommespoeken.'

'Doen we, doeve,' belooft Piepmoes, 'mar et zal wel mitvalen. De katten gaon vast niet zo hiel veer de bos in. Ze bin ommes zo lui as wat, dat ze zullen wel wat in et zunnegien liggen te soezen.'

Mar dat het et moesien helemaol mis. Want de katten bin wél in de bos. En niet iens zo hiel veer uut de buurt!

'Waoromme wil ie now mit alle geweld naor de duustere bos toe?' vragt Miep an Klaos. 'Ie kun d'r haost niks zien, en stel je veur dat de brune beer daor zit. As die oons in de gaten krigt, is et niet best.'

'Ik daenk niet dat d'r een beer in de bos zit,' mient Klaos. 'Ik hebbe de hiel tied meer et gevuul dat Diedel en Dawel oons veur de gek hollen hebben mit dat verhael over een grote brune beer. We hebben d'r ja nooit iene zien of heurd. Die beer bestaot neffens mi'j hielendal niet. Kom mar mit, Miep, gauw zien dat we een lekker happien vienen...'

'Now, veuruut dan mar,' zegt Miep. 'Ik hebbe geweldig honger. En ik geleuf zuver da'k een lekker moezelochtien in de neuze krieg.' Miep stikt de neuze nog wat hoger de locht in. 'Ja heur Klaos, 'snoef ie ok mar es. Ik roeke dudelik een moes.'

Klaos snoft ok es goed en et waeter lopt him mitien om de tanen. Et is dudelik, Klaos rokt ok een moes. Plat op et lief kroepen de beide katten de duustere bos in, de kaante van et lekkere moezelochien op.

‘Verhip Klaos,’ mierkt Miep. ‘Moej’ kieken. As we now gien gelok hebben. Daor hej’ Piepmoes. Now pakken wi’j him. Kiek, en daor hej’ zien buurman ok. Weej’ wat? As ik now Piepmoes griep en opeet, en ie de molle, dan hebben we beide wat.’

‘Dat kuj’ krek begriepen,’ mauwkt Klaos. ‘Ieje die lekkere, sappige moes, en ik die malle molle. Katten lussen ja hielendal gien mollevleis. Wat bin ie aenlik een gemiene snetkatte!’

Daor kriegen de beide katten nog ruzie ok. Ze slaon mekeer mit de scharpe klauwen om de kop. En ze kriesen en raozen zó hadde, dat Piepmoes en de molle et heuren.

‘De katten,’ schrikt de molle.

‘Klaos en Miep,’ piept Piepmoes, ‘wi’j moe’n d’r vandeur.’

‘Geef me je mes, Piepmoes,’ bedaenkt de molle, ‘dan za’k ze es even te vieter nemen.’

‘Kiek goed uut, molle,’ waarschouwt Piepmoes, ‘pas op dat jow niks overkomt.’

‘Maek daj’ votkommen,’ zegt de molle, ‘ik redde me d’r wel mit, waacht mar. Gao mar de kaant van et nust van de doeve op, dan vien ik je daor strakkies wel.’ Dan kropt de molle veurzichtig in de richting van de katten die nog altied slaondedaels binnen.

Sjongejonge, wat hebben die katten een ruzie. De witte haoren van Miep en de zwatten van Klaos stoeven alle kaanten op! Ze zien de molle niet iens. En die zit now al vlakbi’j heur. Zó dichtebi’j, dat hi’j de katten allebeide bi’j de stat gript en mit et mes in de locht zwaait.

‘Wat wollen jim now aenlik, aekelige poedzakken, daj’m binnen,’ brult de molle woest mit et mes onder de neuze van Klaos. ‘Wie wol d’r hier een moes en wie een molle. Ik zal jim een stok van de stat ofsnieden as jim zo deurgaon.’ En de molle hooft et mes onder et zwatte puntien op ’e witte stat van Miep.

‘Oe, niet doen, niet doen,’ mierkt Miep. ‘Laot mien stat in leven, molle. Asjeblieft! Et is allemaole Klaos zien schuld, die wol jim pakken. Asjeblieft, laot mi’j gaon.’

Dan hooft de molle et mes onder et witte puntien van de zwatte stat van Klaos. ‘En wat zol ie aenlik, vervelende, misselike rotkaeter dat ie binnen,’ foetert hi’j tegen Klaos.

‘Molle, asjeblieft,’ jammert Klaos et uut. ‘Mien mooie stat, daor bin ik zo wies mit! Nooit zal ik weer aachter jim anzitten, dat beloof ik. Laot asjeblieft mien mooie witte puntien an de stat zitten.’

‘Ik weet et aenlik niet,’ twiefelt de molle. ‘Jim bin ja niet te vertrouwen. Mar toe dan mar, veur disse keer. Jim bin waarschouwd, en dit dinkien is allemachtige scharp!’ En hi’j zwaait nog es mit et mes in de locht... en lat de katten dan los. Die stoeven, mierkende en jankende, naor huus toe. De statten hebben ze onder heur boek verstopt, zó bange bin ze veur et mes.

De molle schuddekoft es en zocht dan Piepmoes op. De doeve en Piepmoes bin bliede as ze de molle zien en hebben wille as die vertelt hoe hi’j de katten anpakt het. Even laeter gaon Piepmoes en de molle weer op huus an.

‘Morgen maeken we de paosketoeke wel klaor,’ besluit Piepmoes, ‘daor he’k now niet zoveul nocht meer an.’

‘Goed plan,’ vint ok de molle. ‘Mar kiek es, Piepmoes, wat veur moois as ik nog veur de takke hebbe...’

In zien linkerhaand het de molle een plockien wit kattehaor en in zien rechter een toefien zwat kattehaor...

5. Piepmoes en de herenhoenties

‘Wat is et een heerlijk weertien, vandaege,’ mompelt Piepmoes, as hi’j tot zien kesteel uutstapt. ‘Ik gao lekker de bos in, es kieken as ik Diedel en Daweltien ok zie.’

Jim kennen heur nog wel, now? Diedel en Daweltien bin de beide honnen die krek an de ere kaante van De Lende wonen.

Et duurt niet zo lange as Piepmoes zicht zien kammeraod de doeve vliegen. De doeve laant percies naost Piepmoes op ’e grond en vragt waor hi’j naor toe gaot. Piepmoes vertelt an de doeve, dat hi’j Diedel en Daeltien zocht. ‘Want die he’k al een hiele poze niet meer zien,’ zegt de moes. ‘Dat ik bin wel beni’jd as ze nog wat mitmaekt hebben, de laeste tied. Ze beleven ommes altied alderhaande aeventuren.’

Ja, dat wet de doeve ok wel. Mar hi’j wet ok nog meer.

‘As ik jow was,’ waarschouwt de doeve Piepmoes, ‘dan zo’k mar niet naor De Lende gaon. Doe ik zopas an de ere kaante van de bos was, zag ik toevallig een peer katten tussen de bomen deurbeinselen. Klaos en Miep vanzels, en neffens mi’j hebben ze hielendal gien mooie plannegies in heur katekoppen. De ogen fonkelden heur in de kop en ze sleugen allebeide mit de statten henne-weer. D’r bruut weer wat bi’j die beide. Kiek mar uut, Piepmoes, dat ze jow niet pakken!’

Piepmoes belooft de doeve dat hi’j goed uutzien zal. Mar hi’j beslöt wel om veerder te gaon.

‘Dan gao ’k ja krek an de ere kaante van de bos daele,’ zegt hi’j tegen de doeve. ‘Trouwens, an die kaante schient de zonne ok meer, da’s ok vule noflikier!’ zegt hi’j tegen de doeve.

Kiek, daor stapt de moes henne. Now en dan blift hi’j staon en luustert scharp as hi’j de katten ok heurt. Mar nee, hi’j heurt niks. De katten bin een hiel aende uut de buurt.

Mar dan besluten de katten, om ok mar es an de aandere kaant van de bos te kieken. ‘We vangen niet vule, vandaege, Miep,’ mierkt Klaos tegen zien vrundinnegien. ‘En as et niet aandere wodt, dan kommen wi’j mit de lege maege thusus.’

‘Die kaans zit d’r wel in, Klaos,’ mauwkt Miep, ‘en thusus kriegen we ok niks te vule, sund ie de gehakballegies veur de soep van et aanrecht steulen hebben. Ze weren verhipte lekker, mar tsjongejonge, wat was de vrouw kwaod.’

‘En de baos d’r bi’j,’ zegt Klaos, ‘want doe kreeg hi’j soep zonder ballegies. Mar ja, die ballegies hewwe een peer daegen leden al had, dat now hebbe ik wel weer zin an wat, ieje dan?’

‘Heur ie mien boek dan niet rammelen, Klaos,’ vragt Miep, ‘daor moet neudig wat in, een lekker stokkien moezevleis of zo...’

As de beide katten an de ere kaante van de bos binnen, kieken ze om heur henne. Zol hier misschien ok argens een lekker happien rondlopen? Mar ze zien niks. Of toch? Wat is dat daor in de gröspollegies? Wat bin dat veur aorige rooie dinkies? De katten stappen d’r op hoge poten ommetoe.

‘Wat is dat, Klaos,’ vragt Miep, ‘wat bin dat veur rooie dinkies?’

‘Weet ik niet, Miep,’ antwoordt Klaos. ‘Ik zal es even mit mien pote d’r an vulen.’

Klaos tikt es veurzichtig mit zien potien tegen een rood dinkien an. Dat beweegt en perbeert hadde vot te kroepen.

‘Et bin besies, Miep,’ zegt Klaos, ‘kiek mar, ze leven. Wat appat, je, moej’ zien. Ze bin allegere rood mit zwatte stippen.’

Et bin herenhoenties, dat hebben jim vanzels wel deur! Moej' now toch kieken, now tikken de katten allebeide mit de poties tegen de krobbebies an. En die perberen vot te kroepen, mar dat lokt heur niet. Want dan het óf Klaos, óf Miep ze al weer een tik mit een pote verkocht.

'Wat een mooi spullegien, niet Klaos,' vint Miep, 'et is krek voetballen, mar dan mit ballen die zels bewegen kunnen.'

'Et is prachtig,' gniest Klaos 'kiek Miep, die ruult me een aende vot. Wat lollig!'

Dan is d'r inienen een hels kebaol in de bos en vligt d'r een woesteling op heur of. Die slat de katten mit stokken en takken om de oren en gaot me toch tekeer. Hi'j maekt de katten veur van alles uut. Die schrikken heur een aep, en bin eerst te veraldereerd om te zien wie as et monster is. Mar dan hebben ze et deur!

'Et is Piepmoes,' raost Klaos, 'kiek mar Miep, et is Piepmoes. Wat mekeert die moes toch, we laoten oons toch niet deur een moes op 'e kop zitten?'

'Bi'j' gek!' Miep jankt et haost uut. 'Wat mien ie! We kun him toch zeker wel an. Kom, dan pakken we die aekelige moes, en dan eten we him mitien op. Kom op, Klaos, d'r achteran!'

Piepmoes bekamt wat en zicht mitien wat de katten van plan binnen. Mar hi'j was zo allemachtig kwaod wodden doe hi'j zag wat de katten uitspokten, dat hi'j veerder niet naodocht hadde. Hi'j wol mar ien ding: perberen om de herenhoenties te helpen. Mar now moet hi'j omzien eigen hachien daenken en lopt zo hadde as hi'j kan vot. Hi'j raost intied: 'Help, help, de katten zitten mi'j nao. Wie helpt me toch? Help, hellup!'

'Ha'k et niet docht,' mompelt de doeve die een aentien veerder in de boom zit. 'Daor hi'j et gedonder al. Ik mag d'r mitien wel henne.'

De doeve vligt gauw naor et plak daor hi'j Piepmoes raozen heurt. Hi'j zicht dat de katten Piepmoes haost te pakken hebben. De doeve duukt naor beneden en pikt eerst Klaos in zien kop. Die jankt et uut! Dan vligt de doeve hadde naor Miep en pikt die ok in de kop. En dat dot hi'j bi'j beide katten nog een keer. En nog es weer. De katten rollen over de kop van schrik en jammeren et uut van de piene. Want reken mar dat die doeve gemien pikken kan! En dat is mar goed ok, want now kan Piepmoes gelokkig an de katteklauwen ontkommen. Hi'j stoft naor huus en kwakt de deure achter him dichte.

Nao een posien komt de doeve bi'j him en vertelt dat de katten mit de stat tussen de poten op huus an draegd binnen. En dat ze de doeve beloofd hebben dat ze nóóit weer herenhoenties plaogen zullen en ok nóóit weer achter Piepmoes an zitten zullen.

'Mar of ze dat mienen, bin 'k eerlik zegd niet zo wisse van, Piepmoes,' vint de doeve. 'Et bin en blieven katten. Mar ie wollen toch graeg naor Diedel en Daweltien, is 't niet? Zuwwe morgen tegere naor heur toe? Dan kieken we mitien even bi'j de herenhoenties as die alweer wat bekommen binnen van de schrik. De katten zuwwe daor mórgen vast nog niet zien!'

6. Op vekaansie naor... Appelsche!

In de Kaele Dunen

Et is zommer, en Piepmoes en zien buurman de molle hebben besleuten om tegere op vekaansie te gaon. Ze willen naor Appelsche en hebben daor een mooi plakken vunen veur heur tente. De tente staot in de bos an de raand van de Kaele Dunen.

As de tente te plak staot, kieken ze dikke tevreden om heur henne. Wat een prachtig plak! Nao et eten gaon ze gezellig nog even een pottien Memory te doen, véúrdat ze slaopen gaon.

De volgende morgen gaon ze nao et eten mitien op pad.

‘Zuwwe eerst de Kaele Dunen es verkennen gaon, molle?’ vragt Piepmoes. ‘En zuwwe oonze voetballe mitnemen, en oonze scheppies en emmerties? D’r is vast wel een mooi plak waar we speulen kunnen!’

Even laeter lopen de kammeraoden in et zaand van de dunen. D’r is veul meer zaand as dat ze docht hadden.

‘Moej’ toch kieken, Piepmoes,’ ropt de molle uitgelaoten. ‘Wat ligt hier veul zaand, daor zol ik prachtige mollebulten in greven kunnen!’

Ze klauteren een hoge duun op en kieken spraakeloos om heur henne. Welke kaante ze ok opkieken, ze zien overal dunen. Hoge dunen, kleine dunen, en haost nargens zien ze een boom.

‘Hoe bestaot et,’ vragt Piepmoes him of. ‘Waor komt al dat zaand toch weg, hoe bin die dunen hier toch kommen?’

‘Waacht es even,’ zegt de molle, die ondertussen even zitten gaon is om et zaand uut zien schoenen te kloppen. ‘Daor heb ik es wat over heurd. D’r is een verhael, en daor wodt in verteld dat hier, hiel, híel lange leden reuzen langes leupen. Van Drenthe over Appelsche naor Friesland en weeromme. Ze gongen dan op vesite naor mekeer toe. En as ze dan hier op dit plak weren, klopten ze altied et zaand uut heur leerzens. Dat was d’r onderweg inwi’jd. En zo bin de Kaele Dunen ontstaon. Temeensen zo wodt et in dat verhael verteld.’

Piepmoes kikt een betien aangstig om him henne. ‘R-rr-rrr-reuzen,’ bibbert hi’j. ‘Rrr-reuzen? Hoe lange is et aenlik leden dat die reuzen hier langes kwammen, molle? Weet ie dat ok??’

‘Ie hoeven niet bange te wezen,’ stelt zien kammeraod him gerust. ‘Et is een verhael van hiel vroeger. En reuzen bestaon ommes niet?’

Piepmoes wet vanzels ok wel dat reuzen niet echt bestaon. Mar ja, aj’ zoe’n verhaeltien heuren, dan bi’j’ daor niet hielemaole zeker van, toch?

Piepmoes en de molle speulen de hiele veerdere dag in et zaand. Ze bouwen kestelen en speulen een peer potties voetbal. As ze et nocht d’r of hebben, gaon ze weer naor heur tente. Ze vienen dat ze hier in de Kaele Dunen bi’j Appelsche mar een hiele mooie eerste vekaansiedag had hebben!

Op zuke naor de Bosbarg

De volgende dag besluten Piepmoes en de molle om naor de uutkiektoren te gaon. Van bovenen of kun ze ommes percies zien wat d'r allemaole te doen is in Appelsche. Ze zien dan ok van alles, mar ze zien niet de Bosbarg. En die moet toch ok in Appelsche wezen? Mar gien Bosbarg te zien. Allierend de Kaele Dunen in de veerte en hier en daor een peer mollebulten.

As Piepmoes en de molle weer van de uutkiektoren of binnen, kieken ze om heur henne. Ze hopen dat ze iene tegenkommen die wet waor de Bosbarg is.

Ze treffen et. Want wie komt daor krek ansjakken?

Een das.

'Daor hej' verempeld Piepmoes en zien buurman,' zegt hi'j. 'Wat doen jim toch hielemaole in Appelsche?'

'Wi'j bin hier op vekaansie,' vertelt Piepmoes. 'We bin now op zuke naor de Bosbarg, mar die kuwwe niet vienen. We weren krek op 'e uutkiektoren. We zaggen van alles, mar niet de Bosbarg. Hoe kan dat now toch?'

De das gniffelt een betien in himzels.

'Lopen jim mar even mit naor mien huus. Dan kriegen jim wat te drinken, en dan zal ik jim over de Bosbarg vertellen.'

Dat liekt de moes en de molle een goed plan, dat ze stappen aachter de das an.

Et duurt mar hiel even, en dan zien ze de deure van et huus van de das al. Die zit verstopt onder wat toeken. De das woont, krek as de molle, ok onder de grond. Ienkeer in huus zet hi'j drie glassies drinken veur heur henne.

'Welkom in mien Bosbarghuus,' zegt de das. 'En now zal ik...'

'Wat zeg ie me daore,' vaalt Piepmoes him in de rede. 'Bosbarghuus? Heb ie jow huus naor de Bosbarg nuumd? Mar waaromme dat dan,' rattelt hi'j veerder.

'Kalm mar, Piepmoes,' zegt de das. 'Ik zal jim dat vertellen. Jim zitten in mien Bosbarghuus, en dat staot op 'e Bosbarg. Now ja, aenlik zit et ín de Bosbarg.'

'Mar hoe kan dat now?' De molle snapt d'r, krek as Piepmoes, hielemaole niks van. 'We zaggen de Bosbarg ommes hielemaole niet doe we op 'e uutkiektoren stonnen. Welke kaante we ok opkeken, gien barg te zien! Allierend mar de Kaele Dunen en een peer mollebulten.'

'Dat begriep ik wel,' gefit de das an. 'Ik zag jim daor wel staon. Jim stonnen allierend mar om jim henne en in de veerte te kieken, mar niet naor beneden. En as jim dat wél daon hadden, dan hadden jim onder jim, en dus onder de uutkiektoren, de Bosbarg zien. Want... de uutkiektoren staot daor bovenop!'

De moes en de molle bin stomverbaosd. Hoe bestaot et! De Bosbarg onder de uutkiektoren! Now ja, doe ze daor naor toe leupen, gong et pad wel wat omhogens. Dat wel, mar een bárg?

'De Bosbarg is aandere wel de alderhoogste barg van Stellingwarf en van Frieslaand, heur,' pocht de das. 'En de barg is ok hatstikke mooi! Ie kun d'r prachtig speulen; ie kun je naor beneden rulen laoten, en in de winter skienen mien kammeraoden en ik d'r ok.'

Even laeter lat de das Piepmoes en de molle de Bosbarg an alle kaanten zien. En Piepmoes en de molle geven al gauw toe dat et een hiele móóie barg is. Et is dan niet de alderhoogste barg van de wereld, mar wel van Stellingwarf en de perveensie Frieslaand!

Naor et Bosbad

Piepmoes en de molle bin al een peer daegen op vekaansie in Appelsche. As ze op een morgen een hiele poze in et zaand speuld hebben, hebben ze et best waarm.

‘Zuwwe zo naor et Bosbad gaon, Piepmoes?’ vragt de molle. ‘Et zwiet staot me zuver op ’e rogge, zo waarm is et. Ik zol wel even zwemmen willen.’

‘Goed idee,’ zegt Piepmoes. ‘Kom, dan gaon we mitien die kaante op.’

Even laeter toffelen de beide kammeraoden deur de dunen en dan de bos in op weg naor et Bosbad. Et is een betien schiemerig onder de bomen. Now en dan heuren Piepmoes en de molle wat risselen. En ze heuren takkies knappen.

‘Et heurt krek as wo’n we aachtervolgd,’ mient de molle. ‘Et zullen toch niet die vervelende katten Klaos de Kaeter en Miep wezen, Piepmoes?’

‘Wel nee,’ zegt Piepmoes. ‘Die weten ommes niet dat we in Appelsche binnen?’

Mar inienen zien de moes en de molle, niet veer van heur, wat henne-weer zwiepen. Et bin niet de statten van Klaos en Miep. Klaos zien stat is ommes zwat mit een witte punte, en die van Miep is wit mit een zwatte punte. Disse stat is bruun.

‘Oei,’ schrikt Piepmoes. ‘Et liekt wel de stat van een vos... En vossen bin niet veul beter as katten, molle. We moe’n wat bedanken, zodat hi’j oons niet pakt!’

Piepmoes winkt de molle en fluustert him wat in et oor. Ze maeken een ’high five’, ze pakken een peer stokkies van de grond, en ze lopen fluitende veerder.

Now fluiten ze niet zomar wat, moe’n jim weten. Nee, ze fluiten verschillende wiesies. En die wiesies betekenen wat. Et bin wiesies die voegels begriepen...

En ze roffelen mit de stokkies de maot d’r bi’j. En die roffels begriepen de knienen, de haezen, de renen en de das...

En kiek!! Daor kommen van alle kaanten voegels an vliegen. En de knienen, haezen en renen kommen d’r hadde andraeven. En och heden, daor hej’ de das ok al! Mit mekeer zitten ze aachter de vos an. Aachter die gemiene vos, die van plan was om Piepmoes en de molle te pakken! De voegels hadden an de wiesies heurd dat Piepmoes en de molle heur om hulpe vreugen. En de knienen, de haezen, de renen en de das heurden dat an et geroffel van de stokkies ok!

Moej’ now toch es kieken... De vos maekt dat hi’j votkomt, zo hadde as hi’j kan goest hi’j deur de bos. Want de voegels pikken him in zien kop. En de knienen, de haezen, de renen en de das perberen zien stat te pakken. Mar de vos kan hadde draeven, en hi’j draeft deur tot hi’j veer, hiel veer, buten Appelsche is! En naor dat plak wil hi’j nooit weer naor toe!

Piepmoes en de molle kun now, tegere mit alle ere dieren, lekker zwemmen in et Bosbad. En ze hebben mit mekeer nog een hieleboel wille!

7. Piepmoes en et stiekelvarken

Op een mooie morgen stapt Piepmoes naor zien buurman, de molle. De molle woont vlak naost Piepmoes zien kasteel in een mollebulte. As Piepmoes an de bulte toe is, stikt de molle zien snutien krek boven de grond uut.

‘Goeiemorgen, Piepmoes’ zegt hi’j. ‘Waacht even, heur. Even de grond een betien uut de ogen wrieven. Zo, now kan ’k wat beter zien. Ie bin ok aorig op ’e tied. Hej’ plannen of zo?’

‘Ja,’ antwoordt Piepmoes. ‘Et is zok mooi weer, dat ik wol naor De Lende toe. Et waeter zal wel waarm genoeg wezen om in te zwemmen. Gaoj’mit?’

‘Jaowel,’ zegt de molle. ‘Ik wil ok wel es weer een keertien lekker zwemmen. Waacht even, dan neem ik mien balle mit, dan kuwwe daor mooi mit in et waeter speulen.’

De molle duukt onder de grond en komt even laeter mit zien balle weer naor boven.

Daor stappen de beide kammeraoden henne. Ze hebben een protte wille mit ’n beidend. Dat kuj’ zo wel zien. En heuren ok, trouwens. De molle zingt zien hoogste lied en Piepmoes fluit d’r bi’j, as is hi’j een liester. Now en dan pingelen ze mekeer de balle wat toe.

Nao een posien bin ze bi’j De Lende. Mar wat heuren ze toch. Et is d’r niet zo stille as eers. Et waeter ploont d’r over en de spatters vliegen omhogens. Allemachies nog an toe. Piepmoes en de molle gaon hiel veurzichting kieken wat d’r an de haand is. Want ie weten mar nooit...

Dan zien ze inienen wie veur al dat gespetter en gespatter zorgen. Et bin Diedel en Daweltien, de beide honnen.

‘Hee, Diedel en Dawel,’ roepen Piepmoes en de molle.

‘Hoj, jonges,’ blaffen de beide honnen. ‘Kom d’r mar gauw in, et waeter is hatstikke lekker waarm.’

Diedel en Dawel klauteren tegen de kaant op en springen dan mit de meest vremde sprongen en een slag over de kop et waeter weer in. Wat hebben ze een wille.

Piepmoes en de molle waachten niet langer. Eerst vulen ze even mit heur poties hoe waarm et waeter is en dan duken ze De Lende ok in. Kiek die Piepmoes es zwemmen. Hi’j peddelt d’r over. Zien koppien mit zien grote oren stikken krek boven et waeter uut. Mar de moes kan goed zwemmen, heur. Hi’j is al haost bi’j de ere kaant. En de molle? Now, die kan d’r ok wat van. Hi’j roeikt d’r over. Hi’j is nog eerder an de overkaant as Piepmoes.

Even laeter pakt de molle zien balle. Mit ’n vieren gaon ze daor mit speulen. Eerst gooien ze mekeer de balle toe. Dat gaot prachtig. De honnen stuiten de balle mit de neuze soms een hiel aende vot. Et lieken wel zeehonnen. Moej’ toch kieken! Piepmoes en de molle perberen et now ok. Soms lokt et zowat, mar soms verdwienen ze haost hielendal onder waeter as de balle op heur neuze komt. Mar wat hebben ze een wille.

Nao een schoffien kikt Diedel es naor de zonne en zegt dat ze aenlik op huus an moeten.

‘Kiek mar,’ zegt hi’j tegen Daweltien. ‘De zonne staot now boven die bos daorginderd en dan is et ongeveer drie ure. Dan moe’n we op huus an, de baos wol ommes nog mit oons te kuieren.’

‘Oe heden ja, dat is ok zo, ‘schrikt Dawel, ‘dan moe’n we opschieten. Zuwwe, as et mooi weer is, morgen weer mit mekeer speulen?’ vragt hi’j an Piepmoes en de molle.

‘Da’s best,’ vint Piepmoes. ‘Zelde tied, zelde plak?’

‘Goed,’ zegt Diedel, ‘mar aanst wel uutkieken aj’m weer op huus an gaon, heur. De katten kun mit dit mooie weer ok wel es in de bos ommestrunen.’

Dat beloven de moes en de molle, mar ze zwemmen eerst nog peer ronties. Dan besluten ze ok mar op huus an te gaon. Ze vermaeken heur onderwegens weer best. Now en dan schoppen ze balle een aende veur heur uut.

Moej' de moes es zien. Daor nemt hi'j me toch een anloop en hi'j trapt tegen de balle, zo hadde as hi'j kan. Tjonge, jonge, wat gaot de balle now veer. Dan perbeert de molle et. Now, en die kan d'r ok wat van. Die schopt de balle ok een verschrikkelijk aende veur him uut.

Piepmoes en de molle letten nargens eers op as op 'e balle. En dat is een betien dom. Want wie sloepen d'r een aentien veerder deur de bos? Krek, de beide katten. Klaos en Miep. En ze hebben Piepmoes en de molle al lange zien. En ze hebben knap honger. Dus dan weten jim wel wat as ze van doel binnen.

'As ze now weer tegen de balle an schoppen, kommen ze hier ongeveer an toe,' mient Miep. 'Dan pakken we ze, Klaos. Heerlik, wat he'k toch zin an een stokkien vleis.'

'En aandere ikke wel,' zegt Klaos. 'En we maeken now es een keer gien ruzie om wie de moes en wie de molle opeten mag, Miep. We kriegen elk een stokkien moezevleis en elk een stokkien mollevleis.'

Hoe is et meugelik dat die beide katten et zo iens binnen. Et zicht d'r now wel hiel arg miseraobel uut veur de beide kammeraoden. En die hebben nog de hieltied niks deur.

Piepmoes is weer an de beurt om te schoppen. Hi'j nemt een anloop en... zoeoefff, daor gaot de balle. De katten staon klaor om toe te griepen. Ze hebben de rogge in de bocht om zo goed meugelik springen te kunnen. Daor is de balle al. Nog even en dan...

D'r gebeurt niks. D'r komt niks. De katten kieken mekeer nog es an. Waor blijft Piepmoes en waor blijft de molle? Ze kieken veurzichtig op et pad. Gien moes en gien molle te zien. Dan stoeven de katten et pad op, de kaante uut waor de beide zo krek nog weren.

'Hoe kan dat now,' mierkt Miep, 'waor blieden die stokkies vleis now, waaromme gaon ze niet achter heur balle an?'

'Weet ik et,' jammert Klaos. 'Ze moe'n hier argens wezen, want ik roek ze.'

Inienen begint Miep te janken, de katte raost moord en braand. 'Au, auw, mien potien,' goelt hi'j. 'Au, auw, Klaos kom, help me. Auauww,' giert hi'j d'r nog achteran.

Klaos kikt gauw wat as d'r an de haand is. Hi'j zicht et mitien. Vlak veur Miep ligt een dikke balle van stiekels op 'e grond.

'Oe heden, Miep,' schrikt hi'j. 'Kiek, ie bin op een stiekelvarken stapt. As zoe'n beest de boel niet vertrouwt ruult hi'j him op en zet zien stiekels uut. As ie dan op him staon gaon, dot dat knap zeer. Kom, we gaon naor huus, Piepmoes en de molle bin vanzels al lange vot. We zullen et vandaege wel weer mit een koemegien melk en een peer van die dreuge kattedrokkies doen moeten.'

Daor gaon de beide katten. Miep jammert nog wat nao over zien potien en Klaos het de smoor in dat ze Piepmoes weer niet pakt hebben.

Jim willen vanzels graeg weten waor Piepmoes en de molle bleven binnen! Now, dat zal ik jim vertellen. Bi'j et stiekelvarken. Want die hadde de beide katten al lange zien, en ok percies heurd wat as ze van doel weren. Krek doe Piepmoes de laeste keer tegen de balle trapte, hadde hi'j gauw reupen: 'Kroep as de bliksem in dat hollegien daor, dan rule ik mi'j op en gaot d'r veur liggen. De katten willen jim pakken, schiet op, veur et te laete is!'

As de kust weer veilig is bedaanken ze et stiekelvarken, zuken de balle op en gaon mitien op huus an. Veur vandaege hebben Piepmoes en de molle weer genoeg beleefd!

8. Piepmoes op 'e tillevisie

Op een avond rinkelt de tillefoon in et kesteel van Piepmoes.

‘Wie zol dat now wezen,’ mompelt de moes en pakt de tillefoon. ‘Goeienaovend, mit Piepmoes,’ zegt hi’j dan.

‘Ok goeienaovend,’ is et antwoord. ‘He’k Piepmoes zels an de lijn? Dè Piepmoes die zo bekend is bi’j de kiender in Stellingwarf? Ja? Now, ie praoten mit Joop van et Jeugdjournaal. Hej’ even tied veur mi’j?’

‘Joop van et Jeugdjournaal?’ schrikt Piepmoes. ‘Èt Jeugdjournaal? Jawisse, ik hebbe wel even tied veur jow, mar waaromme bel ie mi’j aenlik, meneer Joop?’

‘Zeg mar gewoon Joop, heur Piepmoes,’ zegt de man van et Jeugdjournaal. ‘Waaromme ik jow belle? Now, ik heb al zo vaeke verhaelen over jow heurd, dat ik docht et wodt tied om die moes es een keertien bi’j oons in et journaal te nugen. Hoe liekt jow dat toe?’

‘Now ja,’ twiefelt Piepmoes een betien. ‘Ik weet aenlik niet zo goed wat a’k vertellen moet. Mar et liekt mi’j ok wel aorig toe. Mar meneer Joop, och nee, Joop, vienen jow et goed as ik dan een kammeraod van mi’j mitneem?’

‘Ja, vanzels wel,’ antwoordt Joop. ‘Kuj’ misschien ni’je weke donderdag kommen?’

‘Now, toe dan mar,’ zegt Piepmoes. ‘Tot donderdag, Joop.’

As et donderdag is, bin Piepmoes en de doeve, want die gaot mit Piepmoes mit, al vroeg op pad naor de tillevisiestudio van Joop. Ze gaon mit de trein, en op et stesjon in Hilversum staot Joop van et Jeugdjournaal al op 'e beide dieren te waachten.

‘Mooi dat jim d’r binnen,’ zegt hi’j. ‘Kom mar gauw mit, de kamera’s staon al klaar.’

Tegere mit Joop gaon ze aachter een taofel zitten, en de uutzending gaot uut aende.

‘Beste Piepmoes,’ begint Joop. ‘Aldereerst vanzels van hatte welkom in oons Jeugdjournaal. Wi’j bin d’r verschrikkelijk wies mit dat ie, tegere mit jow kammeraod de doeve, in oons pergramme kommen wollen, want et is een hiele reize hier naor toe. Zoj’ de kiekers nog even percies vertellen willen waor jim ok al weer wegkommen?’

‘Tuurlik wel,’ zegt Piepmoes. ‘Wi’j wonen in een hiele mooie bos in Stellingwarf,’ vertelt hi’j, best wel een betien trots. ‘Wi’j wonen daor mit nog een hieleboel ere kammeraoden. Stellingwarf ligt in et noorden van Nederland. Et is een hiele mooie streek, mit prachtige dörpen, stokken bos, dunen en twee hiele mooie revierties.’

‘Iene van die revierties is De Lende en de bos van Piepmoes ligt daor vlakbi’j,’ vertelt de doeve. ‘Wi’j beleven daor mit mekeer een hieleboel aeventuren.’

‘Wat veur aeventuren beleven jim dan?’ wil Joop weten.

‘Wi’j maeken hiele móóie aeventuren mit, mar ok wel es wat mínder mooie,’ zegt Piepmoes. ‘Wi’j doen veul mooie spullegies in de bos of zwemmen zommers lekker in De Lende. Of we holen een grote speurtocht. En in de haast zuken we naor neuties en haastblaeden. Of we maeken mooie lampions mit Sunte Matten. En in de winter speulen we in de sni’j of op et ies, en we hebben elk jaor een prachtig kastfeest op de eupen plak,’ rattelt de moes an ien stok deur.

‘En in et veurjaor helpt Piepmoes de voegels vaeke mit et maeken van nussies,’ gaot de doeve verder as Piepmoes even aosemhaelen moet.

‘Dat klinkt allegere lieke prachtig,’ vint Joop. ‘Mar Piepmoes zee ok dat jim wel es mínder mooie aeventuren beleven. Hoe zit dat dan?’

‘Now,’ twiefelt Piepmoes, ‘ik weet niet... Doeve, wat vien ie, moe’n we dat wel vertellen?’

‘Jawisse,’ mient de doeve. ‘Dat vertellen we juist wel. Laot iederiene in et laand mar es weten hoe vervelend as die beide katten altied binnen.’

‘Beide katten?’ vragt Joop now slim ni’jsgierig. ‘Welke katten bin dan altied zo vervelend? En wat doen die beide dan?’

Piepmoes en de doeve kieken mekere nog es een keertien an en dan komt et hiele verhael d'r uut. Over hoe Klaos de Kaeter en Miep Piepmoes altied aachternao zitte, omdat ze honger hebben en him opeten willen, wiels ze thuus op 'e boerderi'je genoeg kattedrokkies en melk kriegen. Mar ze vertellen ok hoe as de aandere dieren uut de bos Piepmoes altied helpen en hoe 'n wille ze hebben as die de katten soms veur et lappien holen.

Joop van et Jeugdjournaal en de man achter de kamera weten niet wat ze heuren!

'Tjongejonge, Piepmoes,' zegt Joop, en ie kun an him zien dat hi'j him aorig kwaod maekt. 'Wat een misselike katten bin dat. En gaot et alliend mar om die zwatte katte mit de witte punte an de stat en de witte mit de zwatte punte?'

'Juustem,' zegt Piepmoes. 'Gelukkig bin d'r niet meer katten daor we hinder van hebben. Mar wat zollen wi'j bliede wezen, as Klaos en Miep es opholen zollen mit heur gedonder.'

'Now,' daenkt Joop had-op, 'misschien kuwwe daor in oons pergramme wel wat an doen. Wie wet kieken heur baosies now wel, en misschien Klaos en Miep zels ok. Waacht es even...'

In de boerderi'je hebben de baosies van Klaos en Miep de tillevisie toevallig krek anzet. Klaos en Miep rekken heur es uut, klauteren uut heur maanties en gaon veur de tillevisie zitten.

'Klaos, moej' now toch gauw kieken wie daor in et Jeugdjournaal is,' mierkt Miep, en zet de rogge in de bocht. 'Daor hej' verempeld Piepmoes op 'e tillevisie, tegere mit de doeve!'

'Wat moe'n die beide daor now toch,' bromt Klaos, en slingert van poere opwiening mit de stat in de ronte.

'Schei uut te wiemelstatten en hool op te mauwken,' zegt et vrouwgien. 'Eers kuwwe niet verstaon wat as d'r zegd wodt...'

'En wi'j roepen de baosies van disse vervelende katten op,' zegt Joop van et Jeugdjournaal intied, 'om d'r veur te zorgen dat Kaos de Kaeter en Miep niet langer achter Piepmoes an zitten. Iedereone die naor dit pergramme kikt en in de buurt van Piepmoes woont, vraogen wi'j om goed op te letten. Hier volgt nog es et signalement. Klaos de Kaeter is een zwatte katte mit een witte punte op 'e stat. Miep is hielemaole wit, mar het een zwat puntien an de stat. Aj'm ze in of bi'j de bos van Piepmoes bespeuren, geef et oons dan deur. Wi'j nemen dan mitien kontakt op mit de baosies.'

Oei, wat schrikken die beide katten... En heur baosies trouwens niet minder...

'Die man het et over oons,' jammert Klaos tegen Miep.

'Ze hebben et over oonze katten,' klaegt et vrouwgien tegen et baosien. 'Wat moe'n we now mit ze, wat bezorgen Klaos en Miep oons weer een hoop ellende.'

'As et zo deurgaot,' vint et baosien, 'dan moe'n we mar zien dat we ze verkopen. En as dat niet lokt, dan moe'n ze mar naor et asiel. Ik wil niet alle daegen in et Jeugdjournaal omdat we van die klieren van katten hebben.'

'Ik ok niet,' zegt et vrouwgien. 'Heuren jim dat goed, Klaos en Miep? Jim bin waorschouwd!'

Klaos en Miep trillen en heur haor staot recht overaende, zo bin ze schrokken. Verkocht wodden of naor et asiel! Dat nooit, asjebliedt niet! Dan maar gien lekker sappig moezehappien. Dan mar van die dreuge kattedrokkies en lauwe, vellebellerige melk.

Jim hebben wel deur dat Piepmoes de eerste tied gien last hebben zal van Klaos de Kaeter en Miep. Mar as dat altied wel zo blift, ik bin d'r niet zo zeker van, jim wel?

9. Braand in de bos van Piepmoes

Et is een posien knap waarm. De zonne schient alle daegen en d'r staot haost gien zochien wiend. Piepmoes zit op et hietst van de dag et liefst mar wat in huus. Now en dan gaot hi'j mit een peer kammeraoden naor De Lende toe om lekker te zwemmen. Veural Diedel en Daweltien, de beide honnen, gaon vaeke mit him mit. Mit 'n drienend hebben ze altied een protte wille in et waeter!

De ere dieren holen heur mit dit waarme weer ok aorig kalm. De voegels zuken et schaad op onder de struken, krek as de knienen en de haezen. De kikkerd vermaekt him vanzels wel in zien moddersloot en de molle zit noflik in zien koele hollegien onder de grond. En now willen jim vanzels ok graeg weten wat de beide katten Klaos en Miep uitvoeren. Now, hielemaole niks! Ze liggen dag in dag uut in de tuun van de boerderi'je languut in et zunnegien te slaopen.

'Mooi leventien, Klaos,' vint Miep.

'Lange niet mis, Miep,' mompelt Klaos. 'Ik hebbe mit dit weer an kattedbrokkies en een koemegien melk wel genoeg.'

Klaos dri'jt him es omme, rekt him even uut en snorkt dan weer veerder.

Now ja, daenkt Miep. Die kaeter is donkt mi'j vandaege niet in aktie te kriegen, en ik hebbe d'r alliend gien nocht an. Ik gao ok mar weer even soezen. Even laeter ligt Miep ok noflik te ronken.

Wat laeter op de dag komt Piepmoes tot huus uut en lopt naor de kraene. Ik moet neudig mien bloemen waeter geven, daenkt de moes. Moej' es kieken, ze hangen d'r zuver slop en verlept bi'j. Ze kun allegere wel een ploons bruken. Tjongejonge, et is vandaege ok wel uutzunderlik hiete. Intied het hi'j de tuunslange uutrold en de kraene eupenzet. Dan begint hi'j de bloemen waeter te geven.

As Piepmoes de helte daon het, blift hi'j inienen staon. Hi'j stikt de neuze omhogens en snoft diepe. Wat hangt hier een nuvere locht, daenkt et moesien. Ik weet niet wat et is, mar et rokt hiel eers as zopas. Ik snap et niet. Mar ach, et is zo kommen, et zal ok zo wel weer votgaon. De moes gaot veerder mit waetergeven. Hi'j schöt mooi op.

Nao een posien stikt Piepmoes de neuze wéer hoge in de locht. En toch rokt et niet goed, mient de moes. D'r is wat an de haand. Hi'j kikt es om him henne en zicht dan inienen een aentien veerderop blauwgrieze slierten boven de bos uut kommen. Oe heden, schöt et deur Piepmoes henne, daorginderd rookt et! De bos kon wel in de braand staon! Dat liekt niet best. Hi'j begint mitien te roepen: 'Help, hellep, braand, de bos staot in de braand! Help!'

Een aende veerderop zitten de doeve, et roodbossien en de gelegouw mit 'n drienend nog de hieltied onder de struken. Daor is et ommes lekker koel. Ze zitten gezellig wat mit mekeer te praoten as inienen de gelegouw zien koppien optilt.

'Wees es stille, jonges,' zegt hi'j. 'Ik heur wat. Luusteren jim ok es evenpies.'

De beide ere voegels luusteren now ok.

'Ja, ik heur ok wat,' kwettert et roodbossien.

'Et kon om mi'j Piepmoes wel wezen,' mient de doeve. Én neffens mi'j ropt hi'j om hulpe! De katten zullen him toch niet aachternao zitten. Kom op, jonges, vot-en-daolik henne.'

De drie kammeraoden kroepen onder de struken weg en vliegen de locht in.

'Oe heden,' koerkt de doeve, 'mar dit liekt niet best! Moej' es kieken, daorginderd rookt et. De bos kon wel in de braand staon. En et is hielendal niet zo veer van Piepmoes of. Schiet op, jonges, douk vligt et Piepmoes zien kesteel nog in de fik!'

De vogels vliegen zo hadde as ze kunnen naor et kesteel. As ze d'r zowat binnen moe'n ze dwas deur de rookwolken henne. En dan zien ze Piepmoes staon. Et moesien ropt nog de

hieltied om hulpe. En da's ok gien wonder. Want et vuur komt hadde dichterbi'j. Piepmoes goelt et uut, zo bange is hi'j onderhaand. De doeve gaot mitien tot aktie over as hi'j zicht dat Piepmoes de tuunslange nog in de hanen het.

'Kom op , jonges,' koerkt hi'j. 'Wi'j moe'n zien dawwe de braand uut kriegen. Piepmoes, an et wark. Rol de slange zoveer uut aj' kunnen. Gelegouw, pak ie de slange daar in de midden vaaste, dan pak ik him van veuren. We vliegen zoveer awwe kommen kunnen naor de braand toe. Awwa daar binnen, Piepmoes, moet ie de kraene zo wied meugelik eupenzetten.'

'En ikke dan,' vragt et roodbossien, wat moet ik doen?'

'Ie moe'n mitien Diedel en Daweltien ophaelen,' zegt de doeve. 'As de beide honnen zien wat as d'r hier an de haand is, zorgen zi'j wel dat d'r meer hulpe komt.

De doeve en de gelegouw vliegen hadde mit de slange onder de vleugels naor de braand en Piepmoes zet de kraene zoveer meugelik los. De beide voegels perberen zoveul meugelik waeter op et vuur te spuiten.

Et roodbossien is intied bi'j de honnen en vertelt mitien wat d'r an de haand is. De honnen schrikken beheurlik en stoeven naor huus toe. Daar blaffen ze zo hadde as ze kunnen en springen tegen de baos op. Diedel pakt de baos bi'j de broek en perbeert him mit te trekken.

'Wat is d'r toch mit jim,' vragt de baos. 'Wat mekeert jim toch?'

Diedel en Daweltien keffen en blaffen en lopen mar van de baos naor de bos henne-weer-denne. En ze trekken de baos mar an de broek.

'Of moet ik soms mit jim mit naor de bos toe, Diedel en Dawel!' begriopt de baos inien.

Dan beginnen de honnen te wiemelstatten en biezen weer naor de bos toe. Gelokkig, de baos snapt et. Et duurt niet lange as de baos ok snapt waoromme as hi'j mit moet.

'Oei, jonges,' zegt hi'j tegen de honnen, 'dit liekt niet best! Braand! Ik gao gauw naor huus en bel de braandweer. As die mar op 'e tied komt, ik moet d'r niet an daenken dat de bos ofbraant. En Piepmoes en al die ere arme beesten die d'r in wonen... Kieken jim mar aj'm Piepmoes-en-die helpen kunnen, Diedel en Dawetien, mar doe goed veurzichtig!'

De voegels en Piepmoes bin nog de hieltied drok mit waeter an et spuiten. Mar d'r bin onderhaand ok hiel vule ere beesten an et helpen. Ze togen emmers vol waeter uut de sloot bi'j et laand weg en gooien dat op et vuur. En et helpt ommeraek, want de braand wodt zuver al wat kleiner!

'Et gaot goed,' koerkt de doeve bliede. 'We bin daenk' krek op tied, nog even deurzetten en de braand is over. Kiek mar. Wat een gelok dat iederiene helpt.'

'Zeg dat wel,' vint de gelegouw. 'En moej' kieken wie as daar ankommen. Diedel en Daweltien, en die hebben beide ok al een emmer vol waeter. Now komt et vast wel goed!

De honnen vertellen dat de baos de brandweer an et bellen is en gooien ondertied de emmers waeter over et vuur. Dan haelen ze gauw nog meer waeter.

Nog gien vuuf minuten laeter is et vuur al uut. Alle beesten bin doodmuui, mar hatstikke bliede. Et scheelde niet vule of et kesteel van Piepmoes was opbraand en de bos d'r bi'j. Piepmoes neudigt alle kammeraoden uut veur een glassien ranje, daar bin ze wel an toe. As iederiene in et kesteel zit, heuren de beesten inien sirene's.

'Oe heden,' zegt Diedel, 'daor zij' de brandweer hebben. Now, die kun wel rechtsomkeerd maeken, want et vuur is uut!'

De braandweermannen begriepen d'r niks van. Ze zien vanzels wel dat d'r braand west het. En ze zien ok wel dat d'r blust is, mar wie as dat daon hebben? In de vere omtrek is gien meenske te zien. De baos van Diedel en Daweltien die ok mitkommen is, snapt et vanzels wel. Mar hi'j zegt mar wieselik niks, want as hi'j vertellen zol, dat de braand deur de dieren uut de bos van Piepmoes uitmaekt is, zol gieniene him geleuven. Ze zollen him eerder uutlachen!

10. Op vekaansie naor... Wolvege!

De wolf

Et is vekaansie, en dit keer gaon Piepmoes en de molle naor Wolvege. Ze hebben een mooi plakken vunnen veur heur tente. De tente staot niet veer van een schoele, argens in de bossies bi'j een grote mooie viever.

As de tente te plak staot, gaon ze eerst wat eten en dan mar es lekker slaopen. Ze hebben ommes een hiel aende fietst! Dat ze hebben honger as een peerd en ze bin zo muui as een hond.

De volgende morgen bin ze al vroeg wakker. Ze willen vanzels graeg van alles bekijken, dat hej' aj' mit vekaansie binnen!

'Doe we hier gister naor toe fietsten zaggen we in de veerte een trein. Zuwwes es kieken waor die percies weg kwam en naor toe gong?' vragt de molle an Piepmoes.

In de buurt van de bos waor Piepmoes en zien kammeraoden wonen rieden hielemaole gien treinen, dat de molle is daor best ni'jsgierig naor.

'Een goed idee, molle, dat gaon we doen! Ik wil die treinen ok wel es van dichtebi'j bekijken,' vint Piepmoes.

En daor stappen de beide kammeraoden henne. Ze lopen in de richting van de heufdstraote en kommen langs een plein. As ze daor wat dichtebi'j kommen schrikken ze heur een hoetien! Want wat zien ze daor?

Een beest. En dat beest liekt wel wat op een katte, mar et is veul groter. Jim weten wel dat Piepmoes en zien buurman de molle allebeide een ofgrieseliken hekel an katten hebben. Katten zitten ommes iewig en altied moezen aachternao. Veural Klaos de kaeter en Miep, et vrundinnegien van Klaos, die perberen altied Piepmoes te pakken. Vervelende poedzakken, dat bin et, die katten.

Zol dit beest, dat veul groter is as een katte en daaromme vast ok hadder lopen kan, heur ok pakken willen? Piepmoes en de molle kroepen gauw vot achter een peer dikke stienen. Ze kieken veurzichtig om et hoekien: zol et beest heur ok zien hebben?

Mar et beest kikt nog altied recht veur him uut; dat het hielemaole niks in de gaten.

'Vremd,' mient Piepmoes. 'Hi'j kikt de hielied dezelve kaante op. Nuver, heur.'

Dat vint de molle ok, die begriipt d'r ok niks van. 'Moej' kieken, Piepmoes,' zegt hi'j. 'D'r lopen meensken vlakbi'j him langes, en now gaot d'r ok nog een doeve bovenop zien heufd zitten, en hi'j trekt him nargens wat van an.'

Inienen flodderen d'r een peer voegelties boven de stienen waor Piepmoes en de molle achter votkreupen binnen.

'Jim wonen hier zeker niet in de buurt,' sjilpen die. 'Want dan wusten jim wel dat dat gien echt beest is, mar een wolf van stien.'

'Een wolf, een wolf van stién?' vraogen Piepmoes en de molle toegelieke. 'Mar waaromme dan? Wat moej' hier now mit een stienen wolf midden in et dörp?'

'Jim bin hier toch in Wólvege,' vertellen de voegelties. 'Daorumme staot hier een staandbeeld van een wolf!' Intied bin de voegelties zitten gaon.

Piepmoes en de molle kieken mekere an en proesten et dan uut van et lachen. 'Een staandbeeld van een wolf in Wolvege. Stel je now toch veur. Et zol mooi wezen as d'r ok dörpen weren die 'Moezege' en 'Mollege' hieten zollen. Want dan kwam d'r vast in et iene een staandbeeld van een moes en in et ere iene van een molle,' mienen ze beide.

De voegelties schuddekoppen. ‘Now, dat zol dan nog niet zo zeker wezen, heur. Want niet veer van hier ligt et dörp Vinkege. En daor hebben wi’j nog nooit een staandbeeld van een vinke zien.’

Piepmoes, de molle en de vinkies kieken mekeer an. Hoe zol et dan toch kommen dat Wolvege wel een staandbeeld van een wolf het?

Krek op dat mement komt d’r een grote voegel kalm an vliegen en gaot naost de vinkies zitten. Et is een oele.

‘Toevallig heurde ik jim praoten,’ zegt de oele. ‘Ik zat wat te soezebollen in die grote boom daore, ik woon hier al hiel lange vlakbi’j. En laot ik now weten hoe et zit mit Wolvege en de wolven. Luuster mar. Hiel vroeger kwammen hier wolven veur. En wolven pakken now ienkeer aandere beesten om die op te eten. Kleine beesten, mar ok wel schaopen, of geiten. Daor hadden de meensken een gloepende hekel an, dat daoromme perbeerden ze de wolven vot te jaegen, of om ze dood te schieten. En zo kwam et dat goed driehonderd jaor leden hier de laeste wolf veurkwam; en die wodde doe doodscheuten deur een man uut Wolvege.’

Piepmoes, de molle en de vinkies hebben mit eupen oren zitten te luusteren. Wat een biezunder verhael vertelt die oele. Ze bin daor slim van onder de indrok.

Dat zicht de oele wel, en hi’j vragt of ze zin hebben om mit him mit naor huus te gaon. Dan zal hi’j heur nog wel wat meer mooie verhaelen over Wolvege vertellen.

En zo blieven Piepmoes, de molle en de vinkies nog een hiele poze bi’j de oele op vesite. Et wodt zo gezellig as wat, dat die dag hebben ze gien tied meer om nog naor treinen te kieken. Mar och, de vekaansie is nog lange niet omme!

Op 'e meule

‘Weet ie wat we vandaege wel es doen kunnen zollen, molle?’ vragt Piepmoes de volgende morgen an zien kammeraod.

‘We zollen vandaege naor de treinen gaon kunnen te kieken,’ stelt de molle veur. ‘Want gister biwwe niet veerder kommen as tot an et plein mit de stienen wolf.’

‘Daor hebbe ie geliek an,’ vint de moes. ‘Mar doe ik daor gister om me hennekeek, zag ik vlakbi’j een meule staon. Zuwwe daor eerst es kieken? Want zoe’n meule is best hoge, en as we daor bovenop staon kuwwe hiel veer om oons henne zien!’

‘Goed bedocht, Piepmoes,’ mient de molle. ‘Dat gaon we doen. Want misschien kuwwe we van de meule of ok de treinen wel zien!’

En zo kuieren de moes en de molle weer deur et dörp, mar now naor de meule toe.

‘Sjongejonge, zoe’n meule is best hoge,’ schrikt de molle. ‘Kuwwe daor wel tegenop kommen, Piepmoes?’

De molle is d’r wit van om de neuze. Veur een besien dat meerstal onder de grond woont, is zoe’n meule wis en werchtig hiel arg hoge...

‘Vaalt mit, heur molle,’ mient Piepmoes. ‘Dat redden we wel op. Kom mar aachter mi’j an.’

De moes en de molle gaon de meule in en lopen de trappen op.

En ze kommen almar hoger.

En hoger.

En hoger...

Dan staon ze inienen buten. Ze staon vlakbi’j iene van de wieken van de meule. De moes en de molle kieken om heur henne, en kieken dan mekeer an.

‘We bin al aorig hoge,’ vint Piepmoes. ‘Mar we kun niet hiel veer om oons henne zien.’

‘Et vaalt mi’j een betien tegen,’ foertert de molle. ‘We kieken nog niet over alle huzen henne. Dat vien ik wel jammer.’

Piepmoes is et hielemaole mit zien buurman iens. ‘As we wat zien willen, molle, moe’n we hoger. En ik weet ok wel hoe as dat kan!’

De moes wiest naor de wieke. ‘Kiek, disse wieke is krek een soort van ledder! Daor kuwwe zo tegenop klimmen, ziej’ wel? Komt mit, molle!’

Daor klauteren ze weer henne.

Nog hoger, en nog hoger! Krek zo lange tot ze bovenan de wieke binnen. Dan kieken ze om heur toe. Now bin ze écht een hiel stok hoger, heur!

‘Hedenhitskes nog an toe, we zitten zowat in de wolkens!’ schrikt de molle.

Hi’j hoolt him, krek as Piepmoes, goed beet an de latten van de wieke.

‘Now kan ik niet zo goed zien, mar et liekt wel as bewegen die wolken,’ griezelt de molle veerder.

‘Ja, en de hielten hadder,’ piept de moes now ok. ‘Mar et liekt ok wel as beweegt de wieke...’

Dan zien de beide kammeraoden dat de wieken van de meule an et dri’jen binnen... En zi’j dri’jen mit in de ronte, et liekt werempel wel as bin ze op de karmis. Almar in de ronte, almar in de ronte.

Van aangst kniepen ze de ogen stief dichte en piepen et uut van benauwdens, zo hadde as ze kunnen. Hoe zal dit now toch oflopen...

‘Ik bin misselik van al dat gedri’j,’ goelt de molle.

‘Ik hebbe heufdpiene en bin zo bange,’ goelt de moes.

Dan heuren ze inienen wat soezen... Wat zol dat now toch wezen?

‘Oehoe... Oehoe...’ heuren ze dan vlakbi’j heur.

Piepmoes dot hiel veurzichies ien oge eupen, en wat zicht hi’j? De oele. De oele waor ze gister nog zo gezellig bi’j op vesite weren. Hi’j vligt vlak naost de wieke.

‘In de goeiighied,’ zegt de oele, ‘wat doen jim now toch. Dit is levensgeveerlik, jim kun zo wel mit een grote boge de locht invliegen!’ Mar de oele het ok wel deur dat de beide besies zo bange binnen as wat. ‘Ik zal jim helpen om weer veilig op ’e grond te lanen,’ zegt hi’j. ‘Pak allebeide mar goed een bossien veren van mi’j vaaste, dan vlieg ik mit jim naor beneden.’

Even laeter staon Piepmoes en de molle weer veilig op ’e grond. Ze kieken nog es omhogens, naor de dri’jende wieken, en ze weten ien ding zeker. Ze klimmen nóóit weer tegen een meule op... Want mollen en moezen staon now ienkeer liever mit alle poties op ’e grond, as et d’r op ankomt!

Veur de twiede keer in heur vekaansie gaon ze mit naor et nust van de oele, dat hi’j op een veilig plak in de stamme van een dikke boom vlakbi’j het.

Naodat ze wat dronken hebben en de oele uutleggen waaromme ze in een wieke van de meule klommen, gaon ze mar op heur tente an. Veur vandaege hebben ze meer as genoeg zien en beleefd, en ze besluten bi’j de tente te blieven en wat spullegies te doen. Morgen is d’r weer een dag!

11. Piepmoes gaot voetballen

Op een zomermiddag zit Piepmoes onder de grote boom op et eupen plak in de bos mit een peer van zien kammeraoden te praoten. Daor bin ok een hieleboel jonge dieren drok an et speulen. Een peer haesies doen haesien-over, een stel knienegies is an et knikkeren en een stok of wat jonge voegels doen tikkertien.

‘Wi’j kun douk ok wel een spullegien doen,’ vienen et roodbossien en de gelegouw. ‘Wi’j hebben d’r ok wel nocht an om oons even uut te vliegen.’

Piepmoes is et d’r hielemaole mit iens. ‘Daor hebbe ik ok wel zin an! Misschien bin d’r nog wel meer beesten die mitdoen willen, zoas Diedel en Daweltien.’

‘Aj’ et over de duvel hebben,’ gniest de doeve die d’r vanzels ok bi’j zit, ‘trap ie him op zien stat. Kiek mar es even wie daor anbiezen kommen. De honnen. En ze lieken wel dweildeurnat. Tsjonge, jonge, wat zien die d’r uut.’

‘Hee, Diedel en Daweltien,’ ropt et roodbossien, ‘wat hebben jim in de vredesnaeme daon. Hoe kommen jim zo nat.’

‘Wi’j hebben even lekker in De Lende zwommen,’ vertelt Daweltien. ‘En doe dochten we, we kieken nog even op et eupen plak as daor nog wat te beleven vaalt. Wat doen jim aenlik?’

‘Wi’j zollen krek wat spullegies doen gaon,’ zegt Piepmoes. Tikkertien, of overstikkertien, of een spullegien mit de balle. Waor hebben jim zin an?’

‘Now, ik weet wel wat,’ keft Diedel, ‘ik hebbe hiel veul zin om een pottien te voetballen, Wi’j kieken vaeke naor voetbalwedstrieden op ’e tillevisie. Oonze baos is daor gek op, dat zodoende. Voetballen liekt oons ok prachtig toe, of niet dan, Daweltien?’

‘Jawisse,’ antwoordt Daweltien. ‘Soms speulen wi’j wel es mit een oolde balle, mar echt voetballen hebben we nog nooit daon. Hebben jim hier een balle?’

De doeve het wel iene en gaot die gauw ophaelen. De ere dieren hebben et d’r intied over wie as d’r in et doel moet, wie de midveur is, wie d’r verdedigt en gao mar deur.

‘Hoevule speulders hej’ aenlik neudig veur een pottien voetbal,’ vraagt Piepmoes inienen.

‘Elke ploeg het elf speulders,’ vertelt Diedel. ‘Tiene in et veld en iene in et doel.’

‘Mar dan hewwe nog lange niet genoeg,’ schrikken et roodbossien en de gelegouw. ‘Tel mar. Wi’j bin mit ’n beidend, Piepmoes, de doeve, Diedel en Daweltien, de protter en de molle. Meer kuwwe niet niet bedaenken, zo ien-twie-drieje.’

‘Misschien wil Kukel de haene ok wel mit doen,’ bedaenkt Piepmoes. ‘En de kikkerd, dan biwwe al mit z’n tiene.’

‘As we now een peer haesies vraagen. Die kun hatstikke hadde lopen, en dan hebben we mitien ok een peer wisselspeulders,’ zegt Diedel. ‘Mar we moe’n ok nog een tegenparti’j hebben. En een scheidsrechter.’

‘Ik wil wel scheidsrechter wezen,’ zegt de doeve, die intied de balle ophaeld het. ‘En ik zorg ok wel veur de tegenparti’j. Ik gao Kukeltien ophaelen en dan kom ik onderwegens deur de bos daor de gelegouw hiel vroeger woonde. Daor wonen een hieleboel aorige dieren en die doen vast mit. Now, ik gao mitien, zorgen jim veur et veld?’

Een uurtien laeter is alles klaor. De doeve is d’r weer, tegere mit Kukel die et uutkri’jt van plezier en de tegenparti’j is d’r ok al. Et veld ligt d’r prachtig bi’j. Piepmoes en zien maoten hebben blauwe shirts an en de ere perti’j rooien.

Dan blaost de scheidsrechter op et fluitien. De wedstried kan beginnen. De dieren van de tegenparti’j gaon d’r mitien vandeur mit de balle. As midveur hebben ze een ree en die kan verschrikkelijk hadde lopen. As hi’j vlakbi’j et doel is en de balle die kaante op schopt, springt gelukkig de kikkerd mit een geweldige sprong omhogens en kopt de balle hadde de ere kaant op. Daor komt Diedel an. Hi’j kan ok hadde. Moej’ die hond lopen zien. Mit een handige tik

schopt hi'j de balle naor Kukel die him mit een veurzettien deurtrapt naor Piepmoes die hielendal vri'j lopt! Piepmoes schopt zo hadde as hi'j kan tegen de balle, en... goal! Ien-nul veur Piepmoes en zien kammeraoden.

Et is een prachtige wedstried en et gaot aorig liek op. Daweltien, die in et doel van Piepmoes-en-die staot lat de balle al een peer keer deur, mar gelokkig de ere kieper ok. As et pauze is, is de staand drie-drie. Even laeter gaot de wedstried weer veerder.

Tjongejonge, wat kun die dieren allegere goed voetballen. Alliend de molle lopt wel es de verkeerde kaant op, mar ja, die kan ommes niet zo goed zien. Mar dat hindert niks, vienen de kammeraoden, iederiene moet mitdoen kunnen. En dan kieken zi'j ja wel wat beter. Mar... as zi'j now álles wel zo goed zien... Ja, óp et veld wel, mar ok wat d'r náóst et veld gebeur?

Aachter een peer kleine sparreboompies loeren vier grune ogen. Katte-ogen, vanzels. Jim weten vast wel van die ogen binnen. Juust, et bin die van Klaos de kaeter en Miep. De beide katten laggen argens in de buurt noflik te slaopen doe ze een boel kebaol heurden.

'Wat zol dat wezen, Klaos,' vragt Miep.

'k Weet niet,' mompelt Klaos, 'en ie moe'n me niet altied wakker maeken a'k slaop.'

'Wanneer moe'k je dan wakker maeken, oolde sloegkop,' foetert Miep. 'Ik kan je ja alliend mar wakker maeken aj' slaopen!'

Klaos kikt Miep gremietig an. Nuvere tutte, daenkt hi'j, mar hi'j zegt et mar niet. Eers hebben ze weer ruzie. Al die geluden klinken trouwens naor dieren. Geluden van grote dieren, mar ok van kleinen, zoas... moezen, bi'jglieks.

'D'r op of, Miep,' mauwkt Klaos, en springt overaende. 'Misschien kuwwe een lekker stokkien vleis pakken.' En mitien sloepen de katten de kaante van de voetbalwedstried op.

'Moej' now kieken,' blaost Miep. 'Ze bin an et voetballen. En ze letten vanzels nargens eers op as op de balle. Wi'j hebben ze veur et kiezen, Klaos.'

'Zeg dat wel,' bromt Klaos. 'Ik geleuf da'k eerst Piepmoes mar es pak. En a'k die op hebbe, pak ik de protter. Of za'k krek eersomme...'

'Ik lus aandere Piepmoes ok wel,' mierkt Miep. 'Ik bin gek op moezehappies, waaromme moet ie altied de moes.'

'Altied,' gromt Klaos, 'we hebben him ja nog nooit pakt. Mar veuruut, dan dielen we him. Dan kriegen we ieder de helte. Kiek, daor komt hi'j krek weer an draeven. We griepen him in ienkeer, maeken dat we votkommen en eten him op een rustig plakkien op.'

Piepmoes het niks in de gaten en is van plan om nóg een doelpunt te maeken. Mar as hi'j vlak bi'j et doel is, vliegen inienen de beide katten et veld op en zullen him griepen.

Et liekt niet best, want de beide katten hebben Piepmoes zowat bi'j zien voetbalshirt vaaste. Mar dan komt inienen de ree van de tegenperti'j d'r an en buugt him veurover. En jim moe'n weten, hi'j het een gewei. Daor stoot hi'j now mit naor veuren en prikt Klaos percies in zien achterwark. De kaeter jammert en raost et uut en vligt zo hadde as hi'j kan van et voetbalveld of de bos in. Dan zal de ree Miep ok een beste por verkopen. Mar dat is niet meer neudig, want Miep draeft hadde achter Klaos an, ok de bos in.

De dieren besluten om de wedstried toch nog even uut te speulen, want de katten zullen et wel laoten om nog weeromme te kommen. D'r kommen nog een peer doelpunten, mar et blift uiteindelik mit vuuf-vufe geliekspel.

Gieniene vint dat echt arg. 'Weej' wat we doen,' stelt de doeve veur. 'Dommiet speulen we wéer een wedstried tegen mekeer. Mar dan kommen wi'j wel naor jim bos toe,' zegt hi'j tegen de ree. 'Want dan hebben we temeensen gien last van de beide katten!'

12. Piepmoes gaot naor et zwembad

Et is midden in de zommer en et is slim waarm. Piepmoes schommelt loom henne-weer in zien hangmatte die hi'j tussen twee bomen vaastemaekt het. Now en dan gript hi'j naor zien glassien ranje dat op een taofeltien naost him staot.

Wat zollen mien maoten aenlik doen, daenkt de moes. Zollen die ok in et schaad liggen te puffen? Wat moej' anders op zoe'n waarme dag.

Hi'j het et nog niet docht as hi'j heurt iene ankommen. Diegene is zeker best op schik, want hi'j fluit een mooi wiesien. As hi'j zicht wie et is, is et wel logisch dat et besien zo mooi fluit. Et is zien kammeraod de gelegouw en die voegel kan now ien keer allemachtig mooi fluiten. Luuster mar: dudel jo-ho... dudeljo-ho...

'Ha die Piepmoes,' zegt de voegel, as hi'j Piepmoes in zien hangmatte ontdekt het. 'Ik docht al, waor zol die moes ommehangen mit dit waarme weer. Wat een hitte, now?'

'Ommeraek,' poest Piepmoes.

'Hoe daenk ie d'r over om naor et zwembad te gaon?' vragt de gelegouw. 'Et roodbossien en de doeve gaon d'r ok henne, en wi'j dochten dat ie d'r ok wel veur te porren wezen zollen!'

'Jawisse wel,' zegt Piepmoes en springt mit een boge uut de hangmatte. 'Ik gao mitien mit. Waacht even, even mien zwembroek en haanddoek pakken.'

Even laeter stappen de beide dieren deur de bos, op weg naor et zwembad. De doeve en et roodbossien stappen krek et waeter in as ze bi'j et zwembad kommen. Piepmoes en de gelegouw gaon d'r gauw aachteran. D'r bin nog een hieleboel ere dieren in et zwembad te vienen. Een peer knienegies doen wie as et hadste zwemmen kan. Een ploegien haezen is mit een balle an et speulen en de molle stapt henne-weer in et pierebattien. Hi'j vint et heerlijk, mar gaot liever niet in et diepe waeter, daor het hi'j et niet zo op staon. In de veerte drieven een peer enten. Die bin vanzels hielemaole niet benauwd veur waeter. Die zwemmen zo vaeke. D'r bin daor nog meer zwemmers, mar Piepmoes en de gelegouw kun niet goed zien wie as et binnen. Vlakbi'j hej' de duukplaanke, daor duukt de kikkerd krek vanof, dat is vanzels ok zoe'n echte zwemmer.

'Kwak, kwak, kiek mi'j now, Piepmoes,' kwaekt hi'j, en mit een geweldige ploons belaant hi'j in et waeter. 'Durf ie dat wel,' vragt hi'j, as hi'j de snute weer boven waeter stikt.

'Vanzels wel,' pocht Piepmoes. 'Et zol me wat wezen, let mar es op.'

De moes zwemt mitien naor de kaante toe en klautert et trappien op naor boven, naor de duukplaanke.

'Oe hedenhitskes, as dat mar goed gaot,' sjilpt de gelegouw. 'Piepmoes is soms wel es wat al te driest.'

'Ziej' me wel, kikkerd?' raost Piepmoes naor beneden. 'Kiek mar goed, misschien maek ik ok nog wel een dubbele salto.'

'Dit komt vanzels niet goed,' piept de gelegouw now aangstig tegen de doeve.

De doeve is intied ok in de buurt kommen om te zien wat d'r allegere an de haand is... Oei, oei, die malle moes toch!

Piepmoes het de hanen al in de locht en de rogge in de bocht, et zal wezen. Hi'j kikt nog es om him henne om te kieken as iederiene him wel zicht, en dan...

De moes recht de rogge, blijft stokstief stillestaon en dot de aarms weer naor beneden. Hi'j bedudet zien kammeraoden dat hi'j in de veerte wat zicht. Veurzichtig komt hi'j et trappien weer daele naor beneden. Wat zol d'r dan de haand wezen...

As Piepmoes beneden is vertelt hi'j zien kammeraoden wat, of liever wie hi'j in de veerte zag. 'Klaos de Kaeter en Miep bin daorginderd,' gniest hi'j.

‘Ik snap niet waaromme aj’ daor omme lachen moeten,’ bromt de gelegouw een betien saggerijnig. ‘Ze bedarven altied alles. Hoe in de wereld is et meugelik dat ze naor et zwembad kommen. Katten hebben ja een gloeiende hekel an waeter.’

‘Now,’ zegt Piepmoes, ‘reken d’r mar op dat dat nao vandaege nog veul slimmer et geval wezen zal. Luuster mar es naor mien plannegien. De katten bin trouwens echt niet van plan om te zwemmen, heur. Ze liggen tegere, mooi naost mekere, noflik in et zunnegien op een lochtbedde te dobberen... En now hadde ik zó docht...’

De drie voegels, de molle en de kikkerd luusteren naor Piepmoes wat die veur plan bedocht het. Daornao laoten ze heur allemaole stillegies in et waeter zakken. Ze zwemmen veurzichtig de kaant op van et lochtbedde daor de beide katten op liggen. De kikkerd zwemt veurop en de doeve dobbert daor vlak aachtean. Aachter him stikt de snute van Piepmoes boven et waeter. Et roodbossien en de gelegouw sluten de riegel.

As ze in de buurt van et lochtbedde binnen gaot de kikkerd alliend veerder. Hi’j kan ommes zo onder waeter duken as d’r wat mis gaon zol. Hi’j is now zowat an de katten toe...

‘Wat was dit een geweldig idee van jow, Klaos,’ zegt Miep best op ’t schik. ‘Et is heerlijk, zo in et zunnegien op et lochtbedde in et waeter. Et vaalt me hatstikke van jow mit dat ie zoks bedocht hebben. Ik hool et zo nog wel even vol, ieje dan?’

‘Ikke ok wel,’ bromt de kaeter tevreden. ‘En ik bin niet zoe’n domme kaeter as ie daenken! Ie meugen wel es wat aoriger tegen me wezen. Aenlik moch ie me now wel trakteren op wat lekkers. Hej’ niks bi’j je?’

‘Niet an docht,’ mauwkt Miep. ‘Ik zol ok wel wat lussen. De locht van waeter maekt je hongereg. Mar wie wet, as we douk weer naor de boerderi’je gaon, kommen we misschien nog wel een lekker happien tegen. En now moej’ je veerder mar even koest holen, mit dat gepoch over jezels. Ik wil now even lekker veerder soezen.’

Evenpies laeter is et spinnen en snorken van de beide katten te heuren. Mar dat is niet van lange duur...

De kikkerd hoolt him al an et lochtbedde vaaste, kikt es aachteromme naor zien maoten en stikt de doeme in de locht. Dat betekent dat hi’j alles onder controle het. Dan trekt hi’j hiel veurzichtig et ventiel uut et lochtbedde en zwemt zo hadde as hi’j kan naor Piepmoes en de voegels weeromme.

Et lochtbedde lopt staorigan leeg. De katten hebben eerst niks deur, die liggen nog mooi te snorken. Mar dan wodt et witte puntien van de stat van Klaos nat en et zwatte puntien van de stat van Miep hangt ok al in et waeter. Ze slingeren in heur slaop elk een keertien mit de stat. Dat hadden ze beter niet doen kund, want et lochtbedde is al veur meer as de helte leeg en raekt now hielemaole uut belaaans.

De beide katten bin in ienkeer klaorwakker as ze naor de kaante van et lochtbedde rollebollen. Ze zullen heur schrap zetten, mar niks helpt meer. Ze mieteren zo et waeter in...

‘Help, hellup,’ raost Klaos. ‘Miep, help mi’j, ik wor nat!’

Mar Miep raost krek zo hadde om hulpe as Klaos en is me toch lelk.

‘Ik help jow niet, aekelige rotkaeter dat ie binnen,’ proest Miep mit de neuze vol waeter. ‘Ik wor ok dweildeurnat. En allegere deur dat stomme idee van jow. Hoe bedaenk ie et ok, op een lochtbedde in et zwembad. Ie kun om mi’j ver...’

Dan verdwient de witte katte brobbelende onder waeter, mar komt even veerderop weer bovendrieven. Mit een boel gemattel en gespattel lokt et de katten om an de kaante te kommen. Ze bin deur- en deurnat. Ze schudden heur et waeter van de huid en maeken dat ze votkommen. Gien wonder, want in plak van dat alle ere zwemmers een betien medelieden hebben mit Klaos en Miep, slaon die heur op de kni’jen van et lachen...

13. Piepmoes en de brief

Et is midden in de zommergekaansie. Een hieleboel dieren uut de bos van Piepmoes bin vot. De molle is een peer daegen uut-van-huus naor zien neve die in de bos an de ere kaante van et dörp woont. Hi'j is tegere mit de gelegouw opreisd, want die wol die kaante ok graeg een keertien uut. De doeve en et roodbossien bin ok vot. Zi'j bin tegere een daggien uut vliegen. Zi'j hebben beloofd dat ze tegen de aovend nog even bi'j Piepmoes ankommen zullen om te vertellen wat ze allegere zien hebben.

Laot ik vandaege mar es naor De Lende gaon, bedaenkt Piepmoes. Et kon wel es aorig waarm wodden, en dan kan 'k misschien wel even zwemmen. Misschien bin Diedel en Daweltien daor ok, en mit die honnen kuj' altied een protte wille beleven.

Daor stapte et moesien henne, mit een roggezak mit zien zwembroek, een stokkien brood, een reep sukelaos en een flesse ranje. Vanzels ok een lekker stok keze. Daor bin moezen now ienkeer gek op! 'Now, ik bin beni'jd,' mompelt de moes as hi'j zowat bi'j De Lende is. 'Misschien bin Diedel en Daweltien daor ok al drok an et speulen!'

Mar Piepmoes het pech. Op et kaampien laand is gien hond te zien. De moes beslöt om eerst mar een bekertien ranje te nemen, mit een lekker stokkien keze d'r bi'j. Hi'j gaot op 'e raand van De Lende noflik in et zunnegien zitten, en kikt naor et kabbelende waeter. In en op et waeter zicht hi'j allegere kleine besies zwemmen en zweven.

Mar dan zicht Piepmoes inienen wat eers. Daorginderd, daor bi'j de hoeke van de bos daor De Lende krek een bocht maekt, ligt daor niet wat in et waeter? Piepmoes kan et niet goed zien. Hi'j hooft de haand boven de ogen en kikt nog es wat beter. Wis-en-werachtig, daor ligt wat in et waeter. Et liekt wel as komt dat de hiel tied wat dichterbij. Mar wat is et toch...?

Dan zicht Piepmoes wat et is: et is een flesse. Een doodgewone lege flesse.

'Verhip,' zegt Piepmoes dan. 'Mar de flesse is niet leeg, d'r zit wat in. Et liekt werempeld wel as zit d'r een stokkien pepier in. Daor wi'k meer van weten.'

De moes bedaenkt him niet en lat him zo bi'j de kaant van De Lende langes et waeter in glieden. Krek op 'e tied, want de moes is amper in et waeter of de flesse drift bi'j him langes. Piepmoep kan him mar krek griepen. Dan klautert hi'j gauw weer tegen de wal op, trekt de korke uut de flesse en haelt d'r een opruuld stok pepier uut. Piepmoes zicht dat d'r wat op et pepier schreven staot, en hi'j begint gauw te lezen:

Beste beesten in de bos van Piepmoes

Hoe gaot et bi'j jim? Bi'j oons gaot et goed. Jim kennen oons niet, mar wi'j bin ok beesten, en wi'j leven ok in een mooie bos. Een hiel stok veerderop, mar we dochten dat et mooi wezen zol as we een keer bi'j mekeer op vesite kommen zollen. En now is et vekaansietied, en wi'j vevelen oons te pletter. Daoromme hebben we disse brief in een flesse stopt en in De Lende gooid. Dan drift hi'j jim kaante ommes op. Et moet al reer wezen, as gieniene him vienen zol. Hoe liekt et jim toe, kommen jim gauw es bi'j oons? Stuur dan mar een bericht weeromme, wi'j kieken d'r naor uut! De groeten, en tot kiek.

Piepmoes begint hielendal te glimken van bliedschop. Dát is nog es aorig. Ik gao vot-en-daolik op stap, beslöt de moes. Ik stuur eerst gien brief weeromme, bi'j' wiezer! Ik loop gewoon die kaante op, daor kwam de flesse ommes weg. En ik heb vandaege veerder toch niks te doen. Iederiene is vot, dus ik gao ok! Dan hebbe ik vanaovend ok wat te vertellen as de doeve en et roodbossien langes kommen!

Piepmoes komt overaende en gaot op pad. Hi'j lopt eerst achter deur de bos langs De Lende. As hi'j an et aende van de bos is komt hi'j bi'j een hiel groot stok laand. In de veerte zicht hi'j grote bossen liggen. Daor za'k wel henne moeten, mient de moes. Intied liekt et wel

as wodt De Lende de hieltied smalter, et liekt haost wel een sloot, daenkt Piepmoes. En daorginderd, daor bi'j wat strukeboel, zie ik hielemaole gien waeter meer. Nuver, heur. Mar ik zal et zo wel zien...

Mar zoveer komt et niet. Want Piepmoes zit zó vol van zien ni'je aeventuur, dat hi'j niet goed oplet. En dat had hi'j beter wél doen kund, want even veerderop bin goenend die him al een posien in de gaten holen. Et bin Klaos de Kaeter en Miep, en ze sloepen plat op et lief deur et hoge grös! 'We maeken een omtrekkende beweging, Miep,' bromt Klaos. 'Ziej' daor die struken wel staon? We moe'n zorgen dawwe daor eerder binnen as die moes. En as hi'j d'r dan an toe is, kuwwe him in ienkeer griepen!'

Dat liekt Miep een best plan. 'Goed bedocht, Klaos,' mauwkt de katte, 'et vaalt me niks van je of. Mar awwe Piepmoes te pakken hebben wil ik et grootste stok, want ik hebbe me toch een honger!'

'Nee,' zeurt Klaos, 'ik wil et grootste stok, ik hebbe dit mooie pakplan bedocht!'

'Mar ie hebben vanmorgen de meeste kattedrokkies had,' mierkt Miep, 'dat daaromme wil ik et grootste stok moes, aj' dat mar weten!'

Daor kriegen die beide katten werempeld nog ruzie ok. Miep is zó lelk, dat Klaos een oplewiebes krigt. Mar dat lat Klaos niet op him zitten, en gefit Miep een beste drokkerd, zodat die ondersteboven ruuld. Vechten en kriesen en tekeer gaon, die beide katten, alderheiselikst.

Gelokkig heurt Piepmoes dat geraos now ok en blijft stokstief staon. Oe heden, schöt et deur et moesien henne, daor hej' Klaos en Miep! En die zullen mi'j wel pakken willen. Waor moe'k now toch henne, nargens is d'r een plakkiem om me te verstoppen hier in dit kaele laand en mien kammeraoden bin ok niet in de buurt...

Intied bin de katten opholen mit vechten en staon een betien onneuzel om heur henne te kieken. 'Awwe deurgaon mit ruziemaeken hebben we straks hielendal gien moes,' bedaenkt Miep. 'Lao'we Piepmoes eerst mar es pakken, dan zien we dan wel weer. Mar waor is hi'j aenlik, Klaos? Zopas leup hi'j daor nog, en now is hi'j vot. Hoe kan dat now?'

Dan stoeven ze over et laand naor De Lende. Mar bi'j De Lende is gien moes te zien. En bi'j de struken ok niet.

'Waor is die verhipte moes bleven?' blaost Klaos. 'Dat hej' van jow gedonder,' grauwt hi'j tegen Miep.

Now gruuit d'r op et plak bi'j De Lende daor Piepmoes is riet. En wat dee Piepmoes? Hi'j plokte daor een stengel of, en bekeek die goed. 'Mooi zo,' mompelde de moes, 'de stengel is hol, dat hoopte ik al. En dan now mar veur de twiede keer De Lende in, vandaege.'

Daor glidit de moes et waeter weer in. Et rietien stopt hi'j in de mond. En dan verdwient Piepmoes hielemaole onder waeter, alliend et rietien ziej' d'r nog boven uutstikken. Deur et rietien haelt Piepmoes aosem en waacht tot de katten weer vot binnen. Die zien him zo hielemaol niet, en begriepen mar niet waor de moes bleven is. Nao een posien zakkebanen ze mar op huus an. En onderwegens kriegen ze al weer ruzie, want ze geven vanzels mekere de schuld dat ze Piepmoes niet pakt hebben.

As Piepmoes deur het dat de kust veilig is stapt hi'j et waeter uut, en gaot mitien op huus an. Hi'j bibbert een betien, en dat komt niet alliend deurdatt hi'j kletsnat is.

Et is al haost aovend as Piepmoes thuuskomt. As de doeve en et roodbossien even laeter langeskommen, vertelt Piepmoes zien aeventuur.

'Dat moej' nóóit weer doen, Piepmoes,' waorschouwen ze. 'Mar weej' wat we doen? We gaon mit mekeer een keer naor die bos toe,' vint et roodbossien.

'Mar dan sturen we eerst wél even bericht,' zegt de doeve, 'en dat doe ik wel! Dan doe ik ja krek as bin ik een postdove!'

14. Op vekaansie naor... Ni'jlaemer!

Mit Piepmoes naor de klokkestoel

Piepmoes en zien beide honnekammeraoden Diedel en Daweltien bin op vekaansie naor Ni'jlaemer. Nao even wat in et kleine dörpien ommescharreld te hebben, besluten ze om naor de klokkestoel te gaon.

‘Wat is me dat een groot ding,’ mient Diedel as ze bi’j die klokkestoel ankommen. Hi’j kikt es omhogens: ‘Moej’ kieken, daor hangt de klokke hielemaole. Wat hoge; nuver heur.’

‘Klokkestoelen bin al hiel, hiel oold,’ wet Piepmoes. ‘Vroeger wodde de klokke luded om an te geven hoe laete et was, of om weten te laoten dat d’r geveer driegde, zoas een overstroming. Hoe hoger de klokke hangt, hoe veerder as et geluud gaot.’

De beide honnen kieken mekeer an en zeggen: ‘Own, zit et zo. Wat weet ie toch vule, Piepmoes.’

Dan begint Diedel te wiemelstatten. ‘Ik zol aenlik best even bi’j die klokke kieken willen,’ zegt hi’j.

‘Ikke ok wel, mar hi’j hangt wel slim hoge,’ mient Daweltien.

‘Now kiek,’ wiest Diedel. ‘Daor zitten allemaole plaankies, daor kuwwe zo tegenop klimmen. Kom op, wie gaot d’r mit naor boven?’

‘Ik wil wel mit,’ pocht Piepmoes. ‘Dat durve ik best.’

‘Ik gao niet mit,’ keft Daweltien. ‘Et is mi’j vusen te hogen. Gaon jim mar, ik waacht hier beneden wel op jim.’

Piepmoes en Diedel beginnen te klimmen. Mar de plaankies zitten veur een moes wel hiel veer uut mekeer.

‘Gao mar bi’j mi’j op ’e rogge zitten, Piepmoes,’ stelt Diedel veur. ‘Ik kan jow makkelik holen.’

En zo klimt Diedel mit Piepmoes op ’e rogge naor boven toe.

As ze bi’j de klokke binnen bekieken ze die goed. Wat is dat toch een groot ding. Ze kieken ok om heur henne. Hiel in de veerte zien ze de schoele van Ooldelaemer staon en nog veerderop ligt een grote poele waeter.

‘Et is hier prachtig, Dawel, wat jammer daj’ niet durven! Ie bin ok altied zomar schietendebenauwd,’ keft Diedel van boven.

Nao een posien besluten Piepmoes en Diedel om weer naor beneden te gaon. Mar... oe heden. Naor beneden is veul muuiliker as naor boven; dat het Diedel al gauw deur. As hi’j een pote naor beneden zet, raekt hi’j zowat et evenwicht kwiet. Hi’j trek gauw de pote weer omhogens. Dan perbeert hi’j et mit de aandere pote. Mar dat lokt ok niet.

‘Ik durve niet naor beneden,’ jankt hi’j dan aangstig. ‘Hoe moet dat now, hoe moet dat now.’ ‘Kalm blieven, Diedel,’ piept Piepmoes. ‘We bedaenken wel wat.’

Piepmoes daenkt even hiel diepe nao en raost dan: ‘Ik weet et! Bi’j geveer bruukten ze vroeger ommes de klokkestoel ok. Dan ludeden ze de klokke. Dat moe’n wi’j ok doen. Diedel, ik klim bi’j jow op ’e kop, pak de klepel van de klokke en slao die tegen de raand. D’r bin vast wel goenend die dat heuren.’

Now, en dat is ok zo. Et is me inienen iene bonke lewaai! Alle meensken van Oolde- en Ni'jlaemer heuren et. Sjongejonge, zeggen ze. Wat is d’r toch an de haand. Waoromme ludet de klokke? Et is toch hielemaole gien tied om de klokke te luden? Iederiene stoft naor buten, gript een fiets of een auto en de meensken rieden zo hadde ze kunnen naor de klokkestoel.

En dan zien ze allemaole dat d'r een HOND bovenin de klokkestoel zit. Hi'j jankt en keft dat et niet mooi meer is. Gauw klimt d'r iene naor boven en tilt Diedel naor beneden.

'Van wie is disse hond, die mient dat hi'j as een katte klimmen kan?' vragt de man. Mar d'r is gieniene die et wet. 'Wat moe'n we dan mit dit onneuzele beest?' vragt hi'j dan. 'Misschien moe'n we him mar naor een opvangplak brengen,' vint iene aandere.

Dit gaot hielemaole de verkeerde kaante op, schöt et deur Diedel henne. Naor een opvangplak. Ik moet d'r niet an daenken.

Diedel scheurt him in ienkeer los van de man en gaot d'r as een haeze vandeur. Hi'j draeft hadde et pad of naor de weg toe. Bi'j de weg komt inienen Dawel uut een slotien en draeft mit Diedel mit. Zo hadde as ze kunnen vliegen ze over de lanen naor heur tente en duken daor gauw in.

En Piepmoes? Die zat mooi verstoppt in de ploemstat van Diedel en komt now veur et locht. De drie kammeraoden bleiven veur de rest van de dag mar lekker in heur tente, want ze hebben veur vandaege meer as genoeg beleefd!

Piepmoes en de honnen bouwen een hutte

Vannaacht het et niet zomar een klein betien wi'jd. Nee, et wi'jde soms zo alderheiselikste hadde dat et now en dan leek as zol de tente van Piepmoes en de honnen de locht invliegen.

De drie dieren bin d'r morgens allemaole nog wit van om de snute.

'Dat hadde mal gaon kund,' bibbert Piepmoes nog een betien. 'We hadden zo mit oons hiele zwikkien wel ondersteboven wi'jen kund.'

'Daor moej' toch niet an daenken,' huvert Daweltien.

Ok Diedel, die toch niet zo gauw benauwd is, gaon de rillings nog over de rogge. 'We moe'n wat bedaenken,' vint hi'j. 'Stel dat et vannaacht weer zo hadde wi'jen gaot, dan kan et wel eers oflopen. Zoveer moe'n we et niet kommen laoten'

Et blift een posien stille. De honnen en de moes daenken diepe nao. Piepmoes het d'r grote reenfels van op et veurheufd.

'Weej' wat we doen?' zegt hi'j inienen. 'Zien jim daor die boswal?'

Diedel en Daweltien kieken de kaante op daor Piepmoes naor toe wist.

'In die boswal maeken we een groot hol. Zo groot dat we d'r makkelik mit mekeer in zitten en slaopen kunnen. Now, wat vienen jim?'

Diedel en Daweltien vienen et een geweldig plan.

'We gaon mitien beginnen,' ropt Diedel uitgelaoten. 'Mar... hoe gaon we aenlik beginnen?'

'Jim bin toch honnen,' zegt Piepmoes. 'Jim kun toch hiel goed mit jim poten potsen en vrotten? As jim et hol greven, dan zuuk ik takken op die we laeter veur de ingang daeleleggen kunnen.'

Een posien laeter zitten de honnen naost mekeer te hiemen en de poesten. 'We bin klaar, Piepmoes,' roepen ze. 'Wat vien ie van oons hol?'

Et hol zicht d'r prachtig uut. Dat hebben de honnen mar mooi veur mekeer. Op 'e grond ligt de tente; die dot now dienst as vloerklied.

Mar Diedel en Daweltien zitten wel onder et zaand, krek as Piepmoes.

Veur et hol schudden ze heur daoromme alle drieje goed uut, want in et hol moet et vanzels wel netties blieven! Moej' kieken wat heur allemaole van de huid vaalt: donker zaand, geel zaand, roodachtig zaand, klonties vene, kleine stokkies mos, kleine stienties, blatties en gaom mar deur.

'Weej' wat we doen?' bedaenkt Daweltien, die naor al die kleurige grond en stienties kikt. 'We haelen een groot stok pepier en liem op en maeken d'r een schilderi'je van.'

Diedel en Piepmoes begriepen et niet. 'Een schilderi'je, hoe bedoel ie?' vraogen ze.

'We maeken eerst een tekening op et pepier,' legt Daweltien uut, 'en dan strieken we daor liem op. Daornao strujjen we alles wat hier ligt over de liem. Moet ie es zien hoe mooi as dat wodt!'

Middags bin de drie kammeraoden drok an et tekenen en plakken. Et schilderi'je stelt de klokkestoel veur, en et is warkelik waor prachtig wodden. As ze klaar binnen, hangen ze et schilderi'je op in de ni'je hutte. Aovens schoeven ze de takken die Piepmoes verzaemeld het veur de ingang. Ok al wi'jt et weer hadde, ze hebben daor now hielemaole gien hinder van.

Vlak veurdat ze in de slaop valen, gaept Piepmoes een keer diepe en vragt: 'Wat zuwwe morgen es doen gaon, zuwwe dan naor de Braandemeer? Dat moet een hiele mooie poele wezen!'

Mar de honnen geven gien antwoord meer. Die bin zo drok an et vrotten west dat ze al dikke in de slaop binnen.

Piepmoes en de waeterbesies

De volgende morgen is et prachtig mooi weer. Et wi'jt niet meer, et zunnegien schient en et is zo rustig as wat.

Piepmoes en de beide honnen zitten butendeure veur heur hol te eten.

'Wat is et toch heerlijk weer,' zegt Piepmoes. 'Echt weer om argens lekker zwemmen te gaon. Zuwwe naor de Braandemeer? Dat is hier vlakbi'j,' vragt hi'j an de beide honnen.

Dat liekt Diedel en Daweltien ok mooi toe, en even laeter toffelen ze mit 'n drienend deur et laand naor de Braandemeer.

'Now, wat hebbe ik jim zegd?' zegt Piepmoes. 'Is dit now niet een prachtig plak? Zuwwe eerst wat drinken en dan doukies et waeter ingaon?'

Diedel en Daweltien gaon in et grös zitten en Piepmoes haelt veur elk een pakkien drinken uut de tasse. Intied kieken ze naor de poele waor alderhaande mooie plaanten te bluuien staon.

Dan heuren ze inienen wat. 'Plop, plop, plop,' klinkt et.

'Oe heden,' schrikt Daweltien. 'Wat is dat?' De nekhaoren staon de hond recht overaende.

Ok Piepmoes wodt een betien wit om de snute. Mar Diedel trekt de stoute schoenen an en kikt es over de raand van de poele. En zicht een vis. Now en dan hapt de vis even naor wat locht. En juist, dan plopt et waeter.

'Wie bin jim,' vragt de vis. 'Ik hebbe jim hier nog nooit eerder zien.'

'Dat klopt,' zegt Piepmoes, en de moes vertelt dat ze hier op vekaansie binnen.

'Own,' zegt de vis. 'Now, jim bin welkom, heur!'

En mit duukt de vis weer onder waeter en zwemt een aentien veerder.

'Fffjjttt, fffjjttt, fffjjttt.' Daor klinkt alweer een geluud. De drie kammeraoden liggen now plat op et lief in et waeter te kieken, mar zien niks.

Dan heurt Piepmoes et geluud boven him, en zicht een prachtig blauw, vliegend besien.

'Ik bin een libelle,' zegt et besien. 'Ik vlieg graeg boven et waeter en dan russelen mien vleugels. Mar wie bin jim?'

Piepmoes vertelt dat Diedel en Daweltien honnen binnen, en hi'j een moes. 'We bin hier mit vekaansie, en we wollen hier zwemmen gaon.'

'Ik weens jim een goeie vekaansie,' zegt de libelle. 'Veul plezier, heur!'

De libelle vligt al russelende nog een rontien en gaot dan weer veerder.

'Ieieieuw, ieieieuw, ieieieuw!' Inienen klinkt d'r hoog geraos. Wie gaot daor zo tekeer, wat is dat now weer! De moes en de honnen kieken mekeer verbiesterd an. Opni'j kieken ze in et waeter van de poele. En daor komt me toch een grote krobbe anzwemmen, zal ik jim vertellen.

'In de vredesnaeme,' schrikt Piepmoes. 'Wat veur krobbe bin ie dan toch; wi'j kennen alliend mar herenhoenties, en dat bin hiele kléine krobbegies.'

De krobbe komt dichterbij en vertelt dat hi'j een waeterkrobbe is, de grootste in zien soorte. 'Ik kan allemachtig goed zwemmen,' pocht hi'j, 'en dat kun lang niet alle krobben, herenhoenties bi'jglieks bin zwemmers van niks. Die zitten liever mar wat mooi te wezen. Ik kan niet alliend hiel goed zwemmen en raozen, ik kan ok nog brommen. Mar dat doe ik alliend as ik vlieg. Want kiek, vliegen kan ik ok as de beste, zie.' En as bewies vligt hi'j al brommende vot over et laand.

De drie kammeraoden kieken mekeer es an. Ze vienen dat de waeterkrobbe wel veul kan, mar verhipte eigenwies is hi'j ok!

‘Kwaek, kwak, kwaek, kwak,’ heuren ze dan. ‘Een kikkerd,’ roepen ze, ‘dat geluud kennen we wel!’

De kikkerd springt et waeter uut en kikt de moes en de honnen an. ‘Wie bin jim,’ kwaekt hi’j. ‘Ik zie hier wel es vaeker een hond, en ok wel es een moes, mar jim ken ik niet.’

Piepmoes vertelt dat ze in Oolde- en Ni’jlaemer op vekaansie binnen, en dat ze even zwemmen willen. Mar dat ze de hieltied an de praot raeken mit alderhaande waeterbesies.

‘Now, dan kun jim et zwemmen wel vergeten,’ mient de kikkerd. ‘Want waeterbbsies, daar wemelt et hiervan. Now, veul plezier, hen, en tot kiek es!’ En de kikkerd tjoept weer et waeter in.

‘We hebben ok al hiel wat tied verpraot,’ blaft Daweltien, ‘daor het de kikkerd wel geliek an. We moe’n doukies mar weer naor oonze hutte toe, want morgen gaon we alweer naor huus toe en zwemmen kuwwe thuus ok wel. Daor hebben we ommes De Lende’

15. Piepmoes en de molle gaon knikkeren

Op een middag in september is Piepmoes in zien tuun an et wark. Now en dan veegt hi'j him mit een buusdoek om et heufd, want et is nog knap waarm.

'Ik heb et nocht d'r ok haost of,' mompelt Piepmoes in himzels. 'Morgen kan 'k wel weer een stokkien doen.'

'Waar heb ie et over,' heurt hi'j inienen achter him. 'Tegen wie praot ie aenlik, ik zie gieniene.' Op et pattien achter Piepmoes staot de molle, dat is de buurman van Piepmoes.

'Hee, molle,' zegt Piepmoes. 'Gezellig daj' even langeskommen. Ik wol krek opholen, zee ik tegen mezels. Et wark lopt de wereld niet uut en morgen is d'r weer een dag.'

'Zo is et,' vint de molle ok. 'Laot de boel de boel mar. Want ik heb nocht an een pottien knikkeren. Doe'j mit?'

Piepmoes stikt de doeme omhogens: 'Ik doe mit! Even waachten, molle, dan pak ik gauw mien knikkerpoede.'

Even laeter lopen de beide burenen, elk mit een dikke poede in de haand, deur de bos. Ze hebben besleuten om naor et eupen plak te gaon, daor kuj' hatstikke goed knikkeren. As ze daor ankommen, zien ze de oele op een dikke takke in een oolde denneboom zitten.

'Wat gaon jim doen, jonges,' vragt hi'j, 'wat hebben jim in die poeden zitten?'

'Knikkers, oele,' zegt Piepmoes, 'wi'j gaon knikkeren.'

'Prachtig,' knikkebolt de oele. Knikkebollen? Ja, knikkebollen. Oelen bin veural naachs drok in de weer, daaromme zitten ze overdag vaeks een betien te soezen, en... te knikkebollen!

'Gaon jim mar mooi knikkeren, jonges,' mompelt hi'j slaoperig. 'Ik hool de omgeving wel een betien in de gaten, dan kriegen jim gien last van Klaos en Miep.'

'Da's hatstikke mooi van jow, oele, dat ie dat doen willen' vienen de beide kammeraoden, en lopen weer veerder.

Piepmoes en de molle zuken een mooi plakken op en schoeven wat takkies en toekies an de kaant. As ze et knikkerplak klaor hebben, maeken ze een mooi koelegien en trekken veerderop een streep. Piepmoes legt zien poede mit knikkers links van de streep en de molle rechts. De dieren praoten of, dat ze ieder twee keer mit elke knikker rulen meugen. As die dan nóg niet in et koelegien ligt, is de knikker veur de aander.

Et spel kan uut aende gaon, mar ze moe'n vanzels eerst ofpotten wie d'r beginnen mag. Et wodt de molle. De molle pakt een mooie rooie knikker, loert mit ien oge in de richting van et koelegien en ruult de knikker vot. Mis. Hi'j ruult nog een keer, en dan is et raek. De knikker ruult regelrecht et koelegien in.

Dan is Piepmoes an de beurt. Hi'j kniept de ogen half dichte, mikt en ruult een grune knikker mit gele stippen vot. Ok mis. De knikker het vusen te vule vaort en stuitert et koelegien een aende veurbi'j. Mar de moes mag nog een keertien. Wéér mis, en now is de knikker veur de molle.

'Ik wil ok een keertien mit die knikker,' zegt de molle. De molle ruult in ien keer de grune knikker in et koelegien. Knap heur, want de molle kan aenlik hielemaole niet zo goed zien.

Now mag Piepmoes weer. De moes pakt dit keer een rooie knikker, mit oranje strepies. Hi'j kikt en hi'j mikt... Mis! Nog een keertien. Piepmoes ruult de knikker now wat veurzichtiger in de richting van et koelegien. Mar... wéér mis! Dit keer ruulde de moes vanzels de knikker krek te zachies. Hi'j kikt d'r haost een betien sneu van toe.

De molle mag weer. Piepmoes pakt intied zien poede mit knikkers om daor een ni'je knikker uut te zuken. Et is mar goed dat hi'j d'r zo vule het, hi'j is d'r ommes al tweeje kwiet. Mar... ok om een ere reden kommen al die knikkers goed uut...

An de raand van et eupen plak kroepen twee katten plat op et lief deur de bentepollen. ‘Kiek Miep,’ mierkt Klaos zachies, ‘oonze moes is an et knikkeren en hi’j het niks in de gaten. De molle trouwes ok niet, mar daor he’k gien belang bi’j. Mollen smaeken nargens naor.’

‘Jakkes, nee,’ mauwkt Miep. ‘Een lappien mals moezevleis is heerlijk, mar mollen hoef ik ok niet. Aww de moes hebben, dielen we die eerlik, Klaos,’

Klaos nikt. Tjonge wat bin die katten et iens vandaage. Ze kieken mekeer es an, knipogen, en sloepen veerder. Ze bin now an de denneboom toe waar de oele in zit en die zal gelokkig Piepmoes en de molle bi’j onraad waarschouwen. Mar d’r gebeurt niks. De oele slapt, de oele snorkt alderdeegs een betien. De oele zicht niks en de oele heurt niks. Pas as de katten mit een geweldige vaort onder de denneboom votstoeven, schrikt hi’j wakker en begint te kriesen.

‘Oehoe, Piepmoes, oehoe molle,’ raost de oele, ‘kiek uut, de katten kommen d’r an, oehoe!’

Mar te laete. De moes en de molle kun zo hadde niet votkommen, zi’j hebben ommes veul kleinere poties as katten. En waar moe’n ze henne op die eupen vlakke, ze kun nargens vtroepen.

Mar dan bedaenkt Piepmoes wat. ‘Molle, pak je poede mit knikkers,’ piept de moes. ‘Toe, schiet op,’ viert hi’j de molle an, ‘en doe etzelde as ikke. Now!’

Mitien hooft hi’j zien knikkerpoede ondersteboven en smit de knikkers in de richting van de katten, die now toch wel aekelig dichtbi’j binnen. Ze hebben heur klauwen al in de hoogte om de moes te pakken. Mar dan kommen de knikkers d’r an rollen, et bin d’r wel meer as honderd! De katten riegerollen over al die ronde knikkers henne en maeken de meest rere kapriolen. Et bin allegere kleurige knikkers en zwatte en witte kattedepoten en kattedestatten. En jammeren en tekeergaon dat Klaos en Miep doen, za’k jim vertellen, sjongejonge nog an toe!

‘Die aekelige moes,’ brobbelt Klaos al foeterende, en spi’jt een flutte zaand en de grune knikker mit de gele stippen uut zien bek. De kaeter is op ’e kop in et zaand valen, mit de bek wiede eupen. En kiek, zien stat hangt in een knik naor beneden.

‘Dat mispunt van een molle,’ mekkert Miep. ‘Die rotknikkers, wat een misselike streek, ik geloof vast dat ik mien veurpotien verstoekt hebbe.’ Intied plokt Miep de rooie knikker mit de oranje strepies uut zien linkeror. ‘A’k die meupels ooit in de klauwen krieg...!’

Mierkende straampelen de katten et eupen plak of, richting huus. Klaos zien stat hangt in een bocht, en Miep hinkepinkt mit een zeer veurpotien achter him an.

Piepmoes en de molle bin intied aorig van de schrik bekommen en zuken even laeter de knikkers weer op. Now en dan schieten ze in de lach as ze d’r an daenken hoe die katten over de knikkers henne stuitenden.

16. Meziek in de bos van Piepmoes

Et is een drokte van belang op et eupen plak. Alle beesten uut de bos staon om Piepmoes henne. De moes voert et hoogste woord: 'Et liekt me prachtig om ien keer in et jaor zoe'n dag te organiseren,' zegt de moes nog es. 'D'r bin vanzels al een protte feestdaegen: Sunderklaos, de paoskedaegen, keuningsdag, Sunte Matten, et Kastfeest, oonze jaordaegen, en dan he'k misschien nog wel een feestdag vergeten ok.'

'Ja,' komt de molle d'r tussen deur. 'Dieredag. Dieredag hej' vergeten.'

Alle beesten beginnen now deur mekaander henne te praoten. Dieredag. Et is ok zo. Mar is dieredag now aenlik wel een feestdag? Is et aenlik niet meer een gek-an-stikkeri'jedag? Iene dag in et jaor extra aorig en lief wezen veur alle dieren, mar de ere daegen dan? Meuj' dán wel minder aorig en lief wezen?

'De dag nao dieredag zetten ze gewoon weer molleklemmen in de grond om je te pakken,' vint de molle now ok. 'Omdaj' mit je mooie mollebulten heur gezon op 'e kop zetten. Temeensen, dat vienen de meensken. Mar mit mien bulten is zoe'n lappe grond toch vule mooier en lange zo saai niet?' De molle begint him de hieltied meer op te wienen.

'Of ze gaon de volgende dag mitien de bos om je op te jaegen,' klaegt de haeze now ok. 'Om je te schieten en in de panne te stoppen. Kiek mar, ze hebben mi'j ok al es raekt. Et leup gelukkig nog krek goed of.'

De haeze lat iene van zien mooie lange oren zien. In de midden zit een gat. Daor is een koegel dwas deur henne gaon.

Nee, dieredag is gien echte feestdag, besluten ze mit mekaander. Mar wat wil Piepmoes now aenlik?

'Wat zollen jim d'r van vienen,' vraagt Piepmoes, 'as we een keer een grote meziekdag organiseren? En mit mekeer meziek maeken gaon?'

'Ik bin d'r glad veur,' tsjilpt de gelegouw, die slim van zingen hooft. 'En ik wil best helpen om die dag veur mekeer te kriegen. En d'r bin vast wel meer beesten die dat willen.'

Now, vanzels wel, alle beesten willen wel mithelpen an zoe'n grote meziekdag. Ze besluten om over een maond de grote dag te holen, dan het iederiene et nog goed an tied om te oefenen.

Aj' now deur de bos van Piepmoes lopen, heur ie een protte gefluit, zang en geroffel. D'r wodt deur alle dieren in de bos drok oefend veur de grote dag! Zo is de doeve op een harpe an et oefenen. Die harpe het hi'j zels maekt. Tussen een takke mit een mooie ziedtakke het hi'j allegere draoties en illestiekies spand. Hi'j hooft de harp mit zien iene vleugel vaaste en mit de veren van de ere vleugel strikt hi'j over de snaoren. En dan klinkt d'r een hiel mooi geluud.

De molle het een riegel oolde flessies veur him staon en tikt daor mit een stokkien tegenan. Dat is best muulik veur een molle, want hi'j moet et op zien gevoel doen, hi'j kan ja ommes hiel min zien!

En Piepmoes dan? Piepmoes het een mooie trompet veur de mond en tettert d'r best op los. Die trompet maekte hi'j zels deur een dik stok pepier schuin op te rollen.

De spechten roffelen op een stok hooft omme. En dat gaot prachtig in de maat.

De haezen slaon mit stokkies op trommen, ett liekt werempeld wel een drumband!

De protters zingen mit mekeer in een koor. Dat een koor vierstemmig zingen mag, hebben ze niet de minste muuite mit. Protters tjaantelen now ienkeer makkelik alle kaanten op.

De gelegouw gaot solo zien dudel-joholied zingen. Dat komt wel in odder, die voegel kan ommes zingen as de beste.

Eindelijk is et dan zo veer. Vandaege is de grote meziekdag. Op et eupen plak is alles klaormaekt. D'r is een groot podium mit mooie gedienen, en veur et podium staon baanken klaor veur et pebliek.

Dan hiet de oele, hi'j is ommes de veurzitter van de bos, iederiene welkom. Piepmoes mag as eerste optreden, vint hi'j, omdat hi'j de dag bedocht het. De moes klautert et podium op en begint prachtig te speulen op zien trompet. Et klinkt veer over alle dieren henne een hiel aende de bos in. Hiel veer... Misschien wel haost té veer...

Bi'j de boerderi'je spitsen de katten de oren. 'Wat is dat toch veur geluud daorginderd in de bos, Klaos?' vragt Miep.

'Ik weet niet wat dat is,' zegt de kaeter. 'Et beste is om mar es even die kaante op te gaon, wie wet is d'r nog wat lekkers te haelen, een moezehappien of zo.'

Klaos kniepoogt Miep es an, en daor stappen ze henne. Et geluud komt uut de buurt van et eupen plak, dat hebben ze al gauw deur. As ze in de buurt kommen, duken ze wat in mekaander, dan valen ze niet op.

'Moej' now toch kieken wat die malle dieren an et doen binnen,' mauwkt Miep, 'daor hej' verempeld een drumband van spechten en haezen. Et moet niet gekker wodden.'

'Kiek, en daor hej' Piepmoes,' wiest Klaos, 'hi'j het een trompet om de nekke hangen. Daor komt et geluud uut dat wi'j zopas heurden. Wat daenk ie... As we now es ...' Klaos smiespelt Miep van alles hiel zachies in de oren.

Even laeter kroepen de katten plat op et lief mit een grote boge om et eupen plak henne. Gieniene die heur zicht. Ze kroepen aachter et podium aachter et protterkoor. As de protters uutzongen binnen, stapt de oele naor veuren.

'Zomitien hebben we even schoft,' zegt hi'j, 'mar eerst zal Piepmoes nog een kot optreden doen. We vunnen krek een briefien mit een verzuuk daor omme. Vienen jim dat goed?'

Iederiene vint et best dat Piepmoes nog een lietien speulen gaot. De moes begint mitien te speulen, tjonge, wat kan hi'j trompetteren. Gien wonder dat d'r iene om een extra optreden van him vragd het. Of... weren et d'r soms twee??

Klaos en Miep staon intied klaor om in iene sprong de moes te pakken. Dit komt nooit goed, zoj' zeggen. En dat komt et ok niet. Alliend gaot et eers as dat de katten van doel weren. Krek op et mement dat ze Piepmoes pakken zullen, zien de doeve en de gelegouw et geveer. Ze raozen toegelieke: 'Springen, Piepmoes, nów!'

Piepmoes wet niet waaromme hi'j springen moet, mar dot et wel. Hi'j belaant tussen et pebliek op 'e eerste riegel. Aachter him is et iene bonke lewaai en gekries. Mit dat de katten de sprong maeken om Piepmoes te pakken, gooien de doeve en de gelegouw de gedienen van et podium over heur henne. De katten kun gien kaante meer op. Al rap bin d'r meer dieren bi'jkommen, en mit mekaander rollen ze de gedienen op daor de katten in zitten. Een peer hatten slepen et kattedepakkettien naor de boerderi'j en leggen et daor henne. Dan gaon ze gauw weeromme naor et eupen plak. Mit mekeer besluten ze om mit et meziekfeest deur te gaon, want de katten zullen et wel laoten en kom vandaege nog es weer.

'En ik speel mien lietien nog een keer,' gniest Piepmoes, 'speciaol veur Klaos en Miep. Dat ze mar lange in de gedienen vertiesd zitten meugen.'

De moes krigt zien zin. Et duurt een hiele poze veurdat de katten uut de gedienen krepunen binnen. Et haor staot heur alle kaanten op, de sprieten naost heur neuzen bin haost allegere knakt en ze bin zo lelk as spinnen. Even veerderop in een hujbultien slikken ze mekaanders vellegien glad en valen dan in de soes. Ze heuren nog krek dat de vrouw tegen de boer zegt: 'Wat veur oolde rooie lappe ligt hier toch. Hi'j zit vol kattedehaar, weet ie daor wat van?'

17. Piepmoes en de poddestoel

De zomer is veurbi'j. Now en dan regent en wi'jt et beheurlik. De eerste blaeden valen van de bomen. Mar vandaege is et gelokkig prachtig weer.

Piepmoes stapt de deure uut. Piepmoes het mit zien kammeraoden de gelegouw, et roodbossien en de doeve ofpraot om de bos in te gaon. Ze bin van plan om lekkere neuties en beigies veur Piepmoes te verzaemelen om de winter mit deur te kommen. Mar ze willen ok mooie kleurde haastblaeden zuken. En wie wet zien ze wel mooie poddestoelen!

As Piepmoes een aentien de bos in is, komt hi'j twie van zien maoten al integen. Et bin de gelegouw en et roodbossien.

'Wi'j dochten, wi'j haelen jow vast een aentien op, Piepmoes,' zeggen ze. 'Wi'j hadden zoe'n nocht an vandaege, dat we weren al hiel vroeg wakker.'

'Gezellig,' vint Piepmoes, 'kom mit, dan zuwwe gauw de doeve ophaelen.'

De drie dieren lopen naast mekeer over et bospad naor et plak daor de doeve zien must het.

'Bliede da'k jim zie,' zegt de doeve, die al te waachten staot. 'Ik heb d'r zoe'n zin an. Zuwwe eerst naor de beukelaene gaon? Daor liggen vast wel beukeneuties veur Piepmoes en hiele mooie beukeblaeden.'

En ja heur, wat hebben ze een gelok! D'r liggen een hieleboel beukeneuties en prachtige blaeden. Alledrie de voegels stoppen de dikste beukeneuties in heur poeden die ze mitneumen hebben. Nao een schoffien besluten de viere om ok even an de oostkaante van de bos te kieken. Daor staon ere bomen die hiele mooie blaeden hebben. En misschien zien ze onderwegens ok nog poddestoelen.

'Mar wi'j moe'n vanzels wel goed uutkieken,' zegt de gelegouw tegen de eren. 'We bin dan in de buurt van de boerderi'je van Klaos en Miep. En we weten niet waor die vandaege uuthangen.'

Daor lopen ze weer henne. As ze op et middelpad binnen – jim moe'n weten dat dat pad al aorig dicht bi'j de boerderi'je van Klaos en Miep is – zien ze inienen allegere mooie poddestoelen. Ze staon d'r in alderhaande kleuren. Donkerbrunen, lochtigbrunen, sommigen bin haost geel, eren blauwachtig en vanzels mooie rooien mit witte stippen. De dieren kieken heur de ogen uut. Mar dan kniepen ze inienen allegere de neuze dichte.

'Wat stinkt et hiere alderheiselikst, vint Piepmoes, 'wat is dat toch.'

'Ik daenk dat ik et weet,' zegt de doeve. 'Et is ok een poddestoel, mar hi'j stinkt verschrikkelik. Hi'j is aorig groot, mit een donker hoetien d'r op. Kiek, daor staot hi'j. Wi'j numen dat altied de stinkzwam. Wat een locht niet? Laoten we mar gauw deurlopen.'

Daor bin de eren et wel mit iens.

Vlakbi'j et middelpad vienen ze mooie blaeden van alderhaande bomen, zoas die van de ekkelboom en de birk. Now en dan kieken ze wel om heur henne as ze de katten ok zien. Mar alles liekt goed te gaon.

Liekt, ja... Mar kiek mar es goed. An et begin van et middelpad gaon de bentepollen, die an dat pad gruuien, henne-weer. En evenpies laoter nog een peer. Aachter de pollen bin now en dan een peer statten te zien. Kattestatten. De iene is wit mit een zwatte punte d'r an en de ere is zwat mit een witte punte. Et bin de statten van Klaos en Miep. En Klaos en Miep hebben de moes en de drie voegels al lange zien. En ze willen mar ien ding. En dat is Piepmoes pakken en opeten.

'Die voegels kun me niet iens zoveul schelen,' zegt Klaos tegen Miep. 'Al die veren! Mar die lekkere dikke moes, daor he'k ommeraek zin an.'

'En anders ikke wel,' mierkt Miep. 'Ik zol niet weten wanneer we veur et laest een lekker happien vleis had hebbe. Kom op, Klaos, ze hebben oons hielendal niet in de gaten.'

De katten schoemelen wat dichtër naor de vier kammeraoden toe. Et duurt niet lange meer of de katten kun Piepmoes zo griepen, zo vlakbi'j bin ze.

‘Ik tel tot vufe, Miep,’ zegt Klaos, ‘en dan griepen we him.’

‘Tel mar tot drieje, Klaos, ‘mierkt Miep, ‘eers duurt et zo lange.’

Daor begint Klaos te tellen. ‘Iene tweeje, dr...’

‘Vótwezen, jonges,’ raost de doeve inienen, kiek uut! Daor hej’ de katten! Spring zo hadde aj’ kunnen bi’j mi’j op ’e rogge, Piepmoes, dan kun ze je niet pakken!’

Piepmoes springt gauw op ’e rogge van de doeve en dan vliegen ze vot. Mar et gaot niet zo hadde, want de voegel het Piepmoes én een poede mit neuties en blaeden op ’e rogge. De beide ere voegels vliegen een aentien veerder. Et lopt goed of, mar... totdat...

Inienen vaalt Piepmoes van de doeve. Hi’j zol wat beter zitten gaon, mar raekte de poede. Die zakte wat vot en de doeve perbeerde, deur wat schieve te gaon, de poede te redden. Dat lokt, mar deur et schieve gaon mietert Piepmoes naor beneden.

Daor ligt de moes en de katten bin vlakbi’j. Oe hedenhitskes, toch. Piepmoes gaot staon en het in de gaten dat hi’j in groot geveer is. Wat moet hi’j now!

Dan bedaenkt de moes inienen wat. Bi’j et middelpad gruuien ja allegere poddestoelen. En daor staot ommes ok de stinkzwam. En die poddestoel is aorig groot. Misschien zit daor wel een hollegien in daor ik in passe, daenkt de moes. En de katten zullen me daore vast niet zuken. De moes lopt zo hadde as hi’j kan naor de poddestoel. Hi’j kan die makkelijk vienen, want ie kun him ja percies roeken. As hi’j bi’j de stinkzwam komt, zicht hi’j dat d’r echt een klein hollegien in zit. Piepmoes krypt d’r gauw in, et kan allegere krek. En krek op ’e tied, want daor heurt hi’j de katten al blaozen en poesten. Ze begriepen d’r niks van dat ze de moes inienen niet meer zien.

‘Waor kan die aekelike moes toch bleven wezen, Miep’ vragt Klaos. ‘Now hadden wi’j him bijna.’

‘Ik snap d’r niks van,’ antwoordt Miep. ‘Ie hadden ok vule beter opletten moeten, Klaos. Douk bin we de moes kwiet en hebben we vandaege weer gien lekker happien.’

‘Ie moe’n zels beter opletten,’ grauwt Klaos. ‘Dat hej’ now mit je gezeur over et oftellen, ik luuster nooit weer naor je. En wat stinkt et hier allemachtig, ie zollen ok gien hap meer deur de keel kriegen. Lao’we mar gauw veerderop zuken, want hier zit Piepmoes niet vanzels. Ie moe’n wel gek wezen om je op zoe’n stinkplak te verstoppen.’

Daor sjouwen de katten henne en kieken de hieltied om heur toe as ze et moesien ok nog zien. Mar Piepmoes kikt vanuut de stinkzwam de katten nao. Weer mis, jonges, daenkt de moes, mar et was wel op haoren en snaoren. En et mag hier dan flink stinken, mar dat he’k d’r wel veur over. Da’s beter as daj’ tussen kattedoezen belanen.

Inienen de doeve veur de poddestoel. ‘Kom d’r mar uut, Piepmoes,’ zegt hi’j, ‘et geveer is vot. Klim mar weer op mien rogge, dan vliegen we veurzichtig naor jow kesteel. De gelegouw en et roodbossien zullen daor al wel wezen.’

As ze mit mekeer in Piepmoes zien kesteel zitten, bin ze wel an een glassien drinken toe mit wat lekkers d’r bi’j. Mar de voegels vienen alledrieje dat Piepmoes eerst wél even onder de does moet mit een stok lekker roekende ziepe...

18. Piepmoes en de haastblaeden

Bi'j et kesteel van Piepmoes is et aorig rustig. Et liekt wel as is d'r gieniene thuus. Mar aj' om et kesteel henne lopen, ziej' de moes wel. Kiek mar. Hi'j is drok an et wark in de tuun. Et is haast, dat et blad vaalt van de bomen. Piepmoes harkt alles netties op. Mar et wi'jt wel wat hadde, dat alle blaeden wi'jen de hielten vot.

'Dat het weinig zin, Piepmoes,' tsjilpen zien voeglkammeraoden, die d'r krek anlopen kommen. 'Hool mar gauw op, dan gaon we lekker mit de blaeden speulen!'

Ze hebben een protte wille. Ze gooien mekeer de blaeden om de oren en schoppen et blad hoge de locht in. Now en dan zien ze mekeer niet iens, zo wi'jt et blad om heur toe.

Et wodt hielendal een feest as de beide honnen, Diedel en Daweltien, d'r ok bi'j kommen. Die schoeven mit heur veurpoten staepels blad bi'j mekeer tot d'r een hiele bulte ligt. As de bulte hoge genoeg is, lopen ze d'r aentien vanof. Dan nemen ze beste anloop en vliegen in ienkeer mit een grote prong op 'e kop in de staepel blaeden. An de ere kaant rollen ze van de bulte of, en hebben de snute beidend onder et blad zitten.

De ere beesten liekt dit ok mooi toe, dat die doen al net zo halfwies. Piepmoes lopt zo hadde as hi'j kan op 'e bulte toe en springt d'r ok op 'e kop in. En dat doen de gelegouw, de doeve en et roodbossien ok. Et gaot d'r om weg. Mar ien ding is wat jammer. Piepmoes en de voegels bin lang zo groot niet as de honnen. Zi'j kun daaromme nooit hielendal bovenóp de bulte kommen en dat is vanzels wél et aldermooiste!

De honnen hebben dat ok in de gaten en staon een posien diepe nao te daenken. Inienen stikt Diedel de snute omhogens en zegt tegen Daweltien: 'Ik weet wat, moej' mar es goed luusteren, Dawel!' En Diedel begint drok tegen de ere hond te praoten. Now en dan gniest Daweltien, hi'j zicht et plannegien wel zitten!

Dan stappen de beide honnen naor Piepmoes en de voegels toe. Ze leggen uut wat ze krek bedocht hebben. De vier kammeraoden straolen d'r over, zó mooi vienen et plan.

'Wie eerst,' vragt Diedel.

Piepmoes zegt niks, mar hi'j trilt d'r over, zó graeg wil hi'j. De drie voegels zien dat wel en besluten dat et moesien eerst mag. Diedel zakt een betien deur de kni'jen en Piepmoes gaot op 'e rogge van de hond staon. De moes hoolt de hond bi'j de oren vaaste. Dan roepen Daweltien en de drie voegels toegelieke: 'Iene... twee... drie!' En Diedel stoft d'r vandeur mit Piepmoes op 'e rogge. Piepmoes hoolt him goed vaaste, want Diedel kan ommeraek hadde lopen! As ze an de bulte blaeden toe binnen, blift Diedel in ienkeer staon en lat Piepmoes de hond los. Piepmoes zet him schrap en maekt zoe'n geweldige sprong dat hi'j in ienkeer midden op 'e bulte belaant. Daor giert hi'j et uut van et lachen en lat him over de kop henne naor beneden rulen. Dan bin de voegels an de beurt. Die hebben al krek lieke vule wille as et moesien. Ombeurten laoten de kammeraoden heur deur de honnen naor de bulte toebrengen. Ze maeken de hielten grotere sprongen. Piepmoes maekt alderdeegst een keertien een koprol in de locht.

De zes dieren hebben zóé'n wille dat ze de omgeving niet goed in de gaten hollen. En dat hadden ze beter wel doen kund, want d'r driegt geveer. In de buurt lopen, hiel zachies, acht poties. Vier zwatte poties en vier witte poties. Et bin de poties van Klaos en Miep. De beide katten bin drok an et ommestrunen om te kieken as ze nog wat eten tegenkommen. Et liefst zollen ze een stokkien moezevleis hebben, mar ja, dan moej' eerst wel een moes vangen.

Ze hebben vandaege besluten om mar es bi'j Piepmoes te kieken. Misschien dat ze die now dan toch eindelijk een keertien vangen kunnen.

'En et wi'jt vandaege aorig hadde,' vint Klaos, 'dan heurt die moes oons ok niet gauw ankommen.'

‘Goed bedocht, Klaos,’ mient Miep. ‘Lao’we d’r mar vot-en-daolik op ofgaon.’ En zo bin de beide katten onderhaand bi’j et kesteel van Piepmoes ankommen. As ze Piepmoes-en-die zien, kniepogen ze mekeer es an.

‘Wi’j hebben gelok, Miep,’ zegt Klaos. ‘Piepmoes is drok in de tuun an et speulen mit zien kammeraoden. Kiek mar. En now let hi’j vanzels nargens op. We moe’n zien dawwe him zo gauw meugelik vangen, want ik hebbe me toch een honger.’

Daor is Miep et hielendal mit iens, want die het zels ok zin in een happien. ‘As Piepmoes douk weer hoge deur de locht zweeft, griepen we him, Klaos,’ stelt de katte veur.

‘Prima idee, Miep,’ antwoordt Klaos, ‘mar dat doe ik dan wel, want ik bin now ienkeer et vlogste van oons twienend.’

Daor is Miep et vanzels hielendal niet mit iens. Daor kriegen de beide katten haost nog ruzie omme ok. Mar veuruit, daenkt Miep, lao’k mar et verstanigste wezen en laot die eigenwieze kaeter de klus mar oplossen. As ik mar een stokkien vleis krieg.

Klaos gaot an de aachterkaante stief tegen de blaederbulte zitten en waacht tot Piepmoes weer boven de bulte springt. De kaeter wrift him al in de poties en over et kattelief, zó lekker liekt him de moes.

‘En ik geef Miep niet een al de groot stok,’ mompelt hi’j in himzels, ‘uuteindelijk moet ik et wark ok alweer verzetten.’ En de kaeter waacht tot hi’j Piepmoes griepen kan.

Alliend... et lopt allegere een betien anders as dat Klaos en Miep daenken.

An de ere kaant van de bulte hebben Piepmoes en de voegels krek bedocht dat de honnen now zéls weer een keertien an de beurt binnen en spring in de blaeden. Eerlik is eerlik, ieder op zien beurt, vienen ze.

Diedel gaot as eerste. Hi’j nemt een beste anloop, springt een hiel aende de locht in, maekt een slag over de kop en duukt in ienkeer naor beneden. Hi’j springt zóveer dat hi’j in ienkeer an de ere kaant van de bulte belaant. Mar niet in alliend mar blad, hi’j vuult ok scharpe naegels, kattenagels! En hi’j heurt me een gejammer, gekries en geraos za’k jim vertellen...

Deurdat Diedel zo allemachige veer sprong kwam hi’j an de ere kaant van de bulte percies bovenop Klaos terechte. En et is vanzels Klaos die zo alderheiselikst tekeer gaot. Diedel schrikt zo van al dat kebaol, dat hi’j van de veralderaosie Klaos ontsnappen lat. En die gaot d’r vanzels mitien, nog de hieltied jankende, vandeur. Wat is die kaeter schrokken; zomar een hond bovenop him. Hi’j maekt dat hi’j thuuskomt en Miep draeft saggerijnig aachter him an. Wéér gien hoempien moezevleis, wéér alliend mar van die aekelige hadde kattedbrokkies. Wat hebben ze toch weer een pech...

En Piepmoes? Die hadde vanzels weer es hiel veul gelok, vienen jim ok niet?

19. Piepmoes en et Sunte-Mattenfeest

Et is op een aovend in oktober dat Piepmoes noflik in zien kesteel bi'j de kachel zit. Veur him op 'e taofel staot een beker mit waarme sukelaomelk mit een plakken koeke d'r naost. Buten regent et en et wodt al aorig donker. Piepmoes dot de gedienen dichte en zet de tillevisie an. D'r komt een spannende tekenfilm op die as hi'j graeg zien wil. Mar krek as et hiel spannend wodt, rinkelt de tillefoon. Et is iene van zien kammeraoden, de gelegouw.

'Piepmoes,' vaalt hi'j mit de deure in huus, 'et is mit mi'j, de gelegouw. Moej' es even luusteren,' gaot hi'j in ienkeer deur, 'weet ie wel dat et al weer halverwege oktober is?'

'Netuurlik wel,' zegt de moes een betien kotof. Hi'j zat ommes krek middenin een spannende film, en dan belt d'r weer iene. 'Tuurlik, de tied gaot hadde.'

'Now,' zegt de gelegouw, 'weet ie ok dat et dan ok gauw november is?'

'Ok wel,' bromt de moes, die perbeert et verhael op 'e tillevisie te volgen. 'En nao november komt december, en dan komt Sunderklaos weer. Haj' me nog meer te vertellen, gelegouw? Want ik zit aenlik bi'j een slim spannende film, zie.'

'Oei, daaromme klink ie wat notsk,' mient de gelegouw, 'now dan hang ik wel op, heur. Ik wol je alliend mar even vraogen aj't aenlik wel in de gaten hebben dat et dommied gauw Sunte Matten is. Now de groeten, hen,' zegt de gelegouw nog en zal ophangen.

'How, how, waacht even,' ropt Piepmoes dan hadde. 'Waacht even, gelegouw, daar ha'k hielendal niet an docht. Verhip nog an toe, Sunte Matten. Haj' al plannen veur 11 november?'

'Ja,' antwoordt de gelegouw die nog krek niet ophongen hadde. 'En niet alliend ikke, mar de doeve en et roodbossien ok. Die zitten hier naost mi'j. Zuwwwe aandere nog even langeskommen, of woj' misschien liever naor de tillevisie kieken,' gniest hi'j d'r aachter an.

'Die he'k al uutzet,' zegt Piepmoes. 'Plaog me mar niet langer en kom mar gauw disse kaant op. Dan maek ik intied sukelaomelk veur jim waarm.'

Even laeter wodt d'r anklopt en kommen de drie voegels binnen. Ze gaon gauw bi'j de taofel zitten en kriegten elk een beker sukelaomelk en een stokken koeke.

'En now vertellen,' zegt Piepmoes, 'wat bin jim van plan? Ik bin doodni'jsgierig.'

'Wi'j willen van 't jaor es een hiele biezondere lampion maeken,' gaot de doeve uut aende.

'Es wat eers as eers,' zegt et roodbossien. 'Now es gien poddestoel, of uutholde sukerbiete.'

'We wussen zo inienen wat we wél wollen, daaromme belden we jow,' zegt de gelegouw.

'We wollen dit keer een kesteel maeken as lampion. Niet zomar een kesteel, mar dat van jow, Piepmoes. Jow mooie kesteel, mit alle raemen en deuren en zo d'r in. Hoe liekt jow dat toe?'

'Mien kesteel' zegt Piepmoes, 'as lampion? Is dat niet vreselik muuilik? Kun wi'j dat wel?'

'Jawisse wel,' antwoordt de doeve. 'Moej' mar es kieken, ik hebbe d'r al een tekening van maekt.' De doeve legt et bouwplan van et kesteel helder en dudelik uut. Mit raempies en deuren die los kunnen en waor et locht van et lampionnelampien deurhenne schienen kan.

Dit wodt echt een prachtige lampion. Ze besluten dat ze d'r de volgende dag mitien mit an de slag gaon. Pepier, scheren en kleurpotloden bin d'r genoeg, alliend is d'r gien liem meer. Piepmoes wil dat wel ophaelen.

'Kom dan hier morgenmiddag mar weer naor toe, want dan maeken we de lampion in et kesteel zelf,' vint Piepmoes.

De volgende dag stapt Piepmoes al vroeg de deure uut om naor de winkel te gaon. Hi'j is best op schik en now en dan neuriet hi'j een Suint Mattenlietien. As de moes in de winkel is, zocht hi'j de grootste pot mit liem op. Dan hewwe in elk geval genoeg, vint de moes.

Onderwegens naor huus daenkt et moesien an de mooie lampion die hi'j en zien voegelkammeraoden maeken gaon. Daordeur let hi'j niet goed op. En dat is mis vanzels, want even veerderop liggen Klaos en Miep wat in et haastzunnegien te soezen. Now en dan knipperen die wat mit de ogen om de omgeving in de gaten te hopen, want ie weten mar nooit

as d'r toevallig niet een lekker happien in de bos ommestapt. En laot dat now stomtoevallig krek zo wezen.

'Moej' kieken,' mierkt Miep tegen Klaos, 'wie daor an komt. Et eten lopt oons vandaeg zo de mond in, Klaos.'

'Oe heden ja,' mauwkt Klaos bliede. 'Dat zal lekker smaeken, Miep. Ik bin wel an een lekker tussendeurtien toe. Kom op, de sloot in, dan zicht hi'j oons niet.'

De katten dukelen over mekaander henne de sloot in. Dan gaon ze plat op et lief liggen en holen heur moesstille. Allieënd de punties van de statten bewegen een betien. Et witte puntien en et zwatte puntien. Nog even en dan zullen de katten uut de sloot weg bovenop Piepmoes springen en him griepen en oppeuzelen.

Piepmoes het niks in de gaten en hooft de pot mit liem veurzichtig mit beide veurpoties vaaste. Dan zicht hi'j inien in de sloot naost him wat bewegen. Et bin de punties van de beide katestatten. En dan heurt hi'j: 'Springen, Klaos,' en: 'Griep him, Miep!'

Oe heden, de katten, schöt et deur et moesien henne. Now bin ik d'r bi'j. Ik moet maeken da'k votkom. Piepmoes smit van poere schrik de pot mit liem op 'e grond en begint te draeven, zo hadde as hi'j kan, hi'j vligt d'r haost over. Hoe zal dit aeventura oflopen?

Mar waor blieden de katten aenlik... Ze zollen now toch haost bi'j de moes wezen moeten. Piepmoes lopt nog de hieftied zo hadde as hi'j kan, mar de katten bin nargens. Ik heur ze ok niet, gaot et deur et moesien henne, en hi'j kikt es veurzichtig achteromme.

Piepmoes zicht niks. Gien katte te zien. De moes snapt d'r niks van en besluit om hiel veurzichtig te kieken wat d'r an de haand is. Misschien niet verstanig, mar ja, hi'j is doodni'jsgierig. Hi'j kropt hiel zachies deur et grös weeromme. Gieniene die him zo zien kan.

Even laeter zicht hi'j et plak daor de katten uut de sloot sprongen. En op et pad zicht hi'j twee gedaonten in de ronte springen. Now ja, springen kuj' et aenlik niet numen, want ze kriegen de poten niet van de grond. Ze perbéren te springen. De iene gedaonte is zwat en zit onder et zaand, grössprieten en blaeden. De ere zit ok onder et zaand en grune slierten grös. Hier en daor het die gedaonte een plockien wit haor. Even veerderop ligt een pot. Een lege pot. Et is de pot daor de liem in zat.

'Verhip. Et bin Klaos en Miep,' mompelt Piepmoes zachies. Dan begint hi'j te lachen. Eerst hiel zachies, mar dan de hieftied luder. Op et laest giert hi'j et uut. Waoromme? Now, doe de katten uut de sloot sprongen, smiet Piepmoes ommes van poere schrik de pot mit liem op de grond. Et deksel vleug d'r of en de liem stroomde d'r uut. En daor sprongen de katten krek middenin. Doe ze achter Piepmoes an zollen lokte dat niet. Ze kwammen de hieftied vaaster te zitten, wat ze ok perbeerden. Ze zatten op et laest onder de liem. En op die liem kwam de hieftied meer zaand, grös en blaeden te zitten.

Intied staon de drie voegels bi'j Piepmoes. Die hadden bedocht om de moes een aentien op te haelen. As ze heuren, en veural zien, wat d'r gebeurd is, hebben ok zi'j vanzels ok een protte wille.

'We gaon vandaeg de lampion eerst wel knippen en kleuren,' vint de doeve as ze weer op huus an gaon. 'Ik vlieg morgen wel even naor de winkel om een ni'je pot mit liem op te haelen, we hebben nog tied zat.'

En de katten? Die kommen pas tegen de aovend, doodmuui en zo saggerijnig as wat, weer bi'j heur boerderi'je. Et is heur uiteindelijk toch nog lokt om los te kommen. Mar eten kriegen ze veur straf niet meer, omdat ze zo laete en zo alderheiselikste smerig thuskommen binnen...

20. Piepmoes en Piet

Nog een peer daegen en dan is Sunderklaos jaorig. Onderwegens naor Nederlaand hadde et hiel hadde wi'jd, vertelde Sunderklaos, doe hi'j in Nederlaand ankommen was. De boot hadde aorig schommeld en verscheiden Pieten weren zeeziek west.

Ok vandaeg is et mal weer. Et regent en et wi'jt best. Et is echt weer veur een goeie regenjasse en leerzens. Die het Piepmoes dan ok an as hi'j besluit om nog even naor zien kammeraad de doeve te lopen. De moes het zowat de hiele dag in huus zeten en wil d'r now nog even uut. Et wodt al een betien duuster as hi'j et pattien uutstapt. A'k aanst weer op huus an gao, mag de zaklanteern wel an, bedaenkt de moes. Mar goed da'k die in de buse stopt heb.

As hi'j bi'j de doeve komt, is et daor hiel gezellig. Et roodbossien en de gelegouw bin d'r ok, en ze bin mit 'n drienend Sunderlaoslieties an et oefenen. As Sunderklaos aanst naor de bos komt, moe'n ze die wél goed kennen. Et klinkt hatstikke mooi, veural et 'dudeljohow' van de gelegouw. Piepmoes dot now ok mit. Eerst heur ie him zachies piepen, mar dan zingt ok de moes uut volle bost. Sunderklaos zal wel opheuren dat ze zo prachtig zingen kunnen!

Een schoffien laeter gaon de gelegouw, et roodbossien en Piepmoes op huus an. Et is niet zo vroeg meer en et weer is haost nog arger as doe ze kwammen. Et eerste aentien lopt Piepmoes mit de beide voegels op. Mar dan moe'n die een ere kaante uut en gaot hi'j alliend veerder. De moes dot de zaklanteern an, zo duuster is et now. Now en dan zwiepen de toeken de moes in et gezicht. Bah, daenkt Piepmoes, ik bin bliede a'k aanst weer lekker in mien kasteel bin. Sunderklaos en zien pietten treffen et ok niet mit dit weer.

As de moes bi'j et middelpad is blift hi'j inienen staon. Heurt hi'j daor wat? Piepmoes luustert nog wat beter. Ja heur, et is krek as heurt hi'j even veerderop iene praoten...

'Ik kan et niet vienen... Ik bin verdorie et pad kwiet... Huh, wat een weer... En op 'e stoomboot was ik zo ziek as een katte... En now moe'k nog naor een katte ok... Nee, naor twie katten... Snetweer... Snetkatten... Was ik mar weer in dat waarme, zunnige Spanje...'

Oe heden, daenkt Piepmoes. Dat is iene van Sunt zien Pieten! Hi'j is verdwaeld, hi'j kan et pad niet vienen. Ik zal him gauw helpen gaon. Aarme Piet. Eerst zeeziek en now ok nog verdwaeld in de bos. Mar hi'j hadde et over snetskatten. Bedoelt hi'j soms Klaos en Miep?

Intied is Piepmoes in de buurt van Piet en ropt: 'Piet, Piet, bin ie daor?' Piepmoes schient mit zien zaklanteern in de ronte en zicht dan inienen et knechien van Sunderklaos. Die zicht d'r aorig verfomfaaid uut. Zien mooie kleren zitten onder de modder en de prachtige vere op zien musse hangt hielendal slop. Piet is kletsnat en zien poede mit peperneuten ok.

'Piet,' ropt Piepmoes opni'j, 'ik bin Piepmoes en ik kom naor je toe. Wat is d'r mit jow?'

'Piepmoes?' ropt Piet, 'woon ie soms in dat mooie kesteel? Daor bin ik krek west en hebbe peperneuten stri'jd. Now moet ik naor twie katten toe. Maos en Kliep, of hoe ze ok mar hieten. Even op briefien kieken. Och nee, Klaos en Miep. Mar ik kan et huus van de katten niet vienen. Weet ie dat, Piepmoes?' raffelt et pietten in ienkeer deur.

'Mar al te best, Piet,' zegt Piepmoes. 'Ik weet mar al te best waor de katten wonen. En moet ie daor naor toe? Now, ik hoop mit een zakkien zoolt. Of liever nog, mit twie zakkies zoolt.'

'Hoe dat dan, Moespiep, ach nee, Piepmoes?' vragt Piet. 'Hè, die vrende naemen hier ok. Zakkies zoolt, zeg ie? Bin die katten soms niet lief west, moe'k ze mitnemen naor Spanje toe? Ik zal Sunderklaos vraogen wat hi'j d'r van vint.'

'Dat is een goed idee, Piet,' zegt Piepmoes en vertelt him over de streken van de katten. 'Mar ie as Piet holen toch ok van grappies, is 't niet zo?' gaot hi'j veerder. 'Zuwwe tegere wat bedaenken en een grap uuthaelen mit de katten? Gao mar even mit naor mien kesteel, dan kuj' daor opdreugen en je wat opknappen. Intied bedaenken we wel wat, temeensen as ie willen.'

'Best, Piepmoes,' vint Piet. 'Wi'j gaon wat moois bedaenken. Ik bin gek op grappies.'

As ze nao een posien weer buten kommen, hebben Piepmoes en Piet de grootste wille. Piet zien kleren bin dreuge en de vere staot weer parmantig omhogens. Hi'j het een briefien in de haand en ze lopen naor de boerderi'je van de katten. Wel veurzichtig, want ie weten mar nooit wat die beide doerakken doen. Ze lopen zachies naor et raem en kieken naor binnen. En ja, heur, daar hej' de beide katten. Ze liggen tegere in een maantien bi'j de kachel te soezen.

Dan tikt et knechien van Sunderklaos op et raem. En nog een keer. De katten wo'n wakker en knipperen mit de ogen. Ze kieken om heur henne, mar zien niks. Dan klopt Piet nog es op et raem, voolt et briefien eupen en lest mit een zwaore stemme veur: 'Wonen hier in deze boerderij de beide katten Klaas de Kater en Miep? En klopt het dat deze katten wel eens heel erg vervelend en ondeugend zijn?'

'Oe hedenhitskes, Klaos,' mierkt Miep, 'wat een zwaore stemme, wie is dat toch?'

'Dat weet ik ok niet,' mauwkt Klaos, 'kiek ie mar er even.'

'Geef eens antwoord,' buldert Piet veerder.

'Ik d-durf niet te k-kieken, Klaos,' bibbert Miep. 'W-wie wet, m-misschien is et Sunderklaos w-wel, en z-zo lief b-bin we niet w-west. K-kiek ie zels mar es.' Miep duukt van poere angst onder zien kletien in de maand.

Klaos kikt verheerd om him toe. Allemachtig, de witte katte kon wel es geliek hebben, misschien is et Sunderklaos wel. En as Sunderklaos wet wat zi'j dit jaor allegere uitspoekt hebben, now, dan liekt et niet best.

'Geef antwoord! Nu!' brult Piet nog een keer.

'Jaja, Sunderklaos,' snokt Klaos et now haost uut. 'Ie hebben geliek, wi'j wonen hier en soms bin wi'j wel es een betien ondeugend. Een inkeld keertien plaogen we Piepmoes wel es evenpies. Mar nooit zo slim, heur, Sunderklaos.'

'Een inkeld keertien,' bouwt Piet Klaos nao. 'Jullie plagen die aardige muis veel te vaak. Ik ben daar echt ontzettend boos over. Ik wil niet dat dit ooit nog eens gebeurt. Is dat duidelijk?'

'J-ja, Sunderklaos, tuurlik Sunderklaos,' jammert Klaos.

'Z-zeker Sunderklaos, jow hebben groot geliek, Sunderklaos' piept Miep onder et kletien.

'Mijn hoofdriet is hier ook,' gaot Piet nog even mit zien bulderstemme deur. 'Hij heeft zijn nieuwste roe bij zich. Daarmee kan hij heel hard op jullie achterste staan. Willen jullie dat eens voelen?'

'Liever niet, Sunderklaos,' janken de katten now tegere. 'Piepmoes zal nooit gien last weer van oons hebben. Wi'j vienen et zo arg wat wi'j daon hebben, et spiet oons toch zo, Sunderklaos.'

Klaos en Miep zitten now stief tegen mekeer an onder et kletien te kieken, zo bange bin ze. Piepmoes en Piet valen zowat tegen mekeer an van et lachen. Wat een onneuzele katten bin et toch. Zo zol Sunderklaos et ommes zels nooit anpakken. Hi'j zol gewoon anbellen en naor binnen toe gaon en dan mit de beide katten praoten.

Piepmoes en Piet besluten dat et wel genoeg west het en ze gaon weeromme. Piepmoes naor zien kesteel en Piet naor Sunderklaos. Mar Piet kan et niet laoten en tik nog ien keertien mit de roe op et raem. 'Jullie zijn gewaarschuw, hoor,' bromt hi'j nog een keer.

As Piet et verhael laeter an Sunderklaos vertelt, kikt die toch wel wat bedaenkelijk. 'Aenlik kan et niet hielendal deur de beugel, Piet,' vint Sunderklaos. 'Ie hadden aenlik niet krek doen mocht as bin ie mi'j. Ik kan et mi'j wel een betien veurstellen, dat wel. Mar doe et mar niet weer, ofpraot?' Dat belooft Piet, mar of hi'j spiet het...?

De volgende dag gaot Sunderklaos naor alle dieren in de bos van Piepmoes. Hi'j het veur elk wat lekkers mitneumen. Zo krigt Piepmoes twee katten van massepein. Sunderklaos schuddekopt es as hi'j die an et moesien gef, mar knipoogt ook. Piepmoes krigt d'r zuver een kleur van en dot bi'j et zingen van de lieties, tegere mit zien voegelvrienden, nog meer zien best as eers...

21. Piepmoes en de gliedebaene

Piepmoes is vandemorgen al vroeg van bedde kommen. Vannaacht het hi'j veur de zoveulste keer deur zien slaopkaemerraem keken om te zien as et now eindelijk een keertien sni'jde. Et is now al halverwege jannewaori en d'r is nog de hieltied niks valen.

Tot vannaacht! Piepmoes kon zien ogen niet geleuven. Hiel zachies begon et vlokkien veur vlokkien te sni'jen. En doe hi'j een uurtien laeter nog es keek, weren de vlokken al een stok dikker en wodde et om zien kesteel al aorig wit.

'As et lochtig is gao ik mitien naor buten,' mompelt de moes in himzels. 'Et liekt me heerlijk om weer es in de sni'j te speulen. Ik wil een sni'jpoppe maeken en mit sni'jballen gooien.'

As et begint te daegen dot Piepmoes gauw de kleren an, knabbelt haostig een stokkien brood op en slobbert een bekertien melk leeg. Dan trekt hi'j de jasse en de haansken an, dot een sjaal omme en een musse op en gaot naor buten. De moes springt in de ronte van bliedschop en gooit van poere wille hanen vol sni'j om him toe. Dan zet hi'j de sokken d'r in en draeft naor de bos op zuuk naor zien kammeraoden.

'De molle hoef ik niet henne te gaon,' mompelt Piepmoes, 'die zit in zien husien veer onder de grond te waachten tot de winter vot is. Now, dat kan nog wel even duren. Jammer toch, dat zoe'n mollebeest zoe'n hekel an de winter het. Mar goed, ik heb genoeg ere kammeraoden. Daar komt verempeld de doeve anvliegen. Now, die is d'r ok vroeg bi'j.'

'Goeiemorgen, Piepmoes,' koerkt de doeve. 'Wat een winters weertien, now? Heerlik, vien ie ok niet, al die sni'j! Ik bin al van de heuvel bi'j de eupen plak daeleroetst. En dat gong me toch mooi. Gaoj' mit daor naor toe? Et roodbossien en de gelegouw gaon d'r ok henne.'

'Best,' vint Piepmoes. 'Ik gao mit, dat liekt me mooi toe!'

As ze bi'j et eupen plak kommen, bin et roodbossien en de gelegouw d'r al. Ze laoten heur, krek as de doeve, van de heuvel of rollebollen. En Piepmoes ok! Et duurt mar even, of ze zitten alle vier onder de sni'j.

Inienen stoeven d'r een peer sni'jballen om heur toe. Klets, et roodbossien krigt iene percies op zien stattien en Piepmoes iene tegen et oor. Pats, daor hej' nóg een peer dikke sni'jballen. Waor kommen die toch weg? De vier dieren kieken om heur toe, mar zien niet wie ze gooit. Plof, daor wodt de doeve deur een dikke sni'jballe raekt en stuitert zowat ondersteboven.

Dan klinkt d'r gelach uut de bos, en twie gedaonten – ze zitten allebeide ok onder de sni'j – kommen d'r blaffende en keffende anbrozen. As ze an Piepmoes-en-die toe binnen schudden ze heur es flink of en dan kommen d'r twie honnen onder de sni'j weg.

'Diedel en Daweltien,' raost Piepmoes et uut van poere wille. 'Wat mooi dat jim ok in de bos binnen, ik hoopte d'r al op. Speulen jim mit oons mit? Jaa?'

'Tuurlik,' blaft Daweltien.

'Vanzels,' keft Diedel. 'En ik heb ok nog een idegien over wat we misschien doen kunnen. Luuster mar.'

As Diedel zien plan verteld het, gaon de dieren mitien an de slag. Ze stampen en vegen mit de voeten henne-weer in de sni'j op 'e heuvel omme. Diedel staot boven op 'e heuvel, even naor beneden toe Piepmoes, dan de drie voegels, en onderan is Daweltien in de weer.

Nao een kertiertien ropt Diedel: 'An de kaante jonges, even perberen...'

De hond nemt een anloop, glidt een aentien over de sni'j... en slat dan over de kop. Mit de poten omhogens blijft hi'j in een bultien sni'j liggen. Diedel komt overaende, schuddekopt es en zegt: 'Nee jonges, de gliedebaene is nog niet glad genoeg. We moe'n nog even deurgaon.'

Aha! Dus dát doen ze! De beesten maeken mit mekeer een gliedebaene! Dat is vanzels hatstikke mooi! Een gliedebaene in de sni'j!

Even laeter perberen de dieren de gliedebaene opni'j uut. Hier en daor stampen ze nog wat sni'jbulties plat en dan is de gliedebaone hielemaole klaor. Kiek, daor glidt Piepmoes naor beneden, hi'j het de vaort d'r best in. Mar de ere dieren doen niet veur him onder, en zo hebben ze mit mekeer een hieleboel wille.

Nao een posien ropt Diedel: 'Now jonges, en now aktie. Now zullen we ze es even mooi veur et lappien holen, de gliedebaene is now echt zo glad as spek. Kom op.' Mit de stat in de hoogte stapt de hond de bos in, de ere dieren toffelen aachter him an.

Wat is Diedel toch van plan, want ze lopen in de richting van de boerderi'je. En daor wonen Klaos en Miep. Kiek, daor zuj' ze werachies krek hebben...

Klaos zegt krek tegen Miep: 'Now, Miep, wat zeg ie, moe'n we de bos ok es even in om te zien as d'r nog een lekker happien te vienen is?'

Daor het Miep wel oren naor, Miep het ja altied wel oren naor lekkere happies, en tegere stappen ze et bospattien op. Dan blift Klaos inienen stokstief staon. 'Moej' kieken, Miep,' fluustert hi'j. 'Daor zit oons happien al. Die onneuzele moes, ie kun him in de witte sni'j ommes zo zitten zien. Kom op, we pakken him gauw en dan eten we him thuis bi'j de verwaarming op. Et is ommes gloepende koold.'

Daor stoeven ze henne... Piepmoes gaot d'r gauw vandeur, vanzels. Mar kan een moes zo hadde lopen as een poes? Nee, netuurlik niet. Dus dat wodt een makkie veur de katten, zoj' daenken. Mar dan...

'Hoe kan dat now,' poest Klaos. 'Wat lopt die moes toch hadde. Schiet es wat op, Miep, en griep die moes. Ik geleuf da'k last van mien kni'je hebbe.'

'Waoromme moet ik altied et meerste doen,' hiemt Miep. 'Weej' wel wat ie binnen, ie bin een oolde, mierkerige, straampelige snetkaeter.'

Oe heden, daor kriegen de katten weer es ruzie. Mar as ze zien dat ze weer wat dichterbij Piepmoes binnen, stoeven ze vol goeie moed weer aachter him an.

Zo gaot et nog een posien deur. De katten hebben niet in de gaten, dat Piepmoes niet zéls zo hadde lopt, mar dat dat Diedel is. Die zit zo onder de sni'j dat hi'j niet te zien is. Mar Piepmoes, die boven op 'e witte hond zit, wèl.

Even laeter bin Diedel en Piepmoes bi'j de heuvel, mit de katten vlak aachter heur. As Diedel en Piepmoes krek over de heuvel binnen, verstoppen ze heur gauw.

Daor kommen de katten an... Ze draeven over de heuvel henne en kommen dan inienen op 'e spekgladde gliedebaene terechte. Daor gaot et mis mit de katten. Ze glieden mitien over de kop, stuiteren naor beneden en raeken mit de statten in mekeer vertiesd. Ze rollebollen tegere as iene grote sni'jballe de heuvel of en blieven een aende veerderop in een dikke sni'jbulte liggen. Hier en daor stikt een kattepote uut die bulte. En een gejammer en gemierk!

'Au, aauuww, mien zere kni'je,' goelt Klaos, as hi'j eindelijk de snute uut de sni'j stikt. 'Misschien he'k al mien poties wel kepot,' jammert hi'j.

Miep komt ok krek mit de kop tot de sni'j uut. 'Ik luuster nooit weer naor je,' jankt de katte. 'Misschien he'k mien stat wel breuken, zo zeer dot die. Aauuww, miaauw,' jengelt Miep.

As ze uut de sni'j kreupen binnen, stroffelen en krimmeneren ze gauw op huus an. Klaos heukelt wat mit zien potien en Miep het, krek onder et zwatte puntien, een knik in de stat...

En Piepmoes en zien kammeraoden? Die liggen een aende veerderop ók in een sni'jbulte. Mar dan van wille, ze gieren et uut van et lachen.

'Morgen weer speulen bi'j de gliedebaene?' vragt de moes.

'Tuurlik,' mienen de aanderen, 'mar zo lollig as vandaeg zal et wel niet weer wodden...'